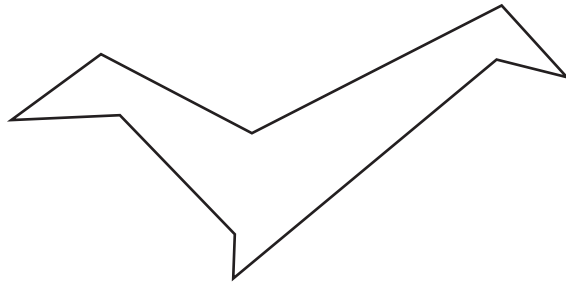

Aripi

ARIPI
Revistă literar artistică și de cultură a Școlii Gimnaziale "Mihai Eminescu" Pitești
Fondată în anul 1969, Serie nouă, 83-84/2017
Acord ISJ Argeș, nr. 713/16.02.2016

Redactor – șef
Prof. Manuela DÖVLEAC

Redactori – șefi onorifici

Prof. Petru STOICESCU

Prof. Ionel ȚUȚĂ

Redactori îndrumători

Prof. Iris TĂNĂSESCU
Prof. Eugenia HAGIMĂ
Prof. Miana Florentina POPA
Prof. Floarea MARTINESCU

Secretar de redacție
Prof. înv. primar Vicenția PÉTRACHE

Colectivul de redacție

Membri: Delia ACHIM, Larisa AVRAM, Alexia BADEA, Maria BĂDESCU, Iasmina BĂZĂVAN, Rareș BUNESCU, Aryan CIOCIRLAN, Anuța CIOCOIU, Cătălina HAGIMA, Darius COMĂNESCU, Alexandru COSTEA, Bianca COSTACHE, Bianca DUMITRU, Ada DUMINICĂ, Andreea FLORESCU, Irina GRIGORE, Alexandra IVAN, Adnana IVANA, Alexia MANEA, Maria MATEI, Andrei Petruț MODEL, Medeea MOȚOESCU, Cezara NEDELEA, Ioana NIȚU, Andra NIȚULESCU, Lidia PETRIA, Andreea POPESCU, Daria RĂDUCANU, Anda ROBEA, Nucu Ștefan STAN, Radu STĂNOI, Ștefania ȘERBĂNESCU, Ana TUDOR, Dragoș ULEANU, Raluca VĂLCEANU, Francesca ZĂHARIA
Colaboratori: Prof. Renata ALEXE, Col.(r) Ing. Alexandru MARIN

Coordonare
Prof. Dr. Marian HAIDUCU, director
Prof. Iris TĂNĂSESCU, director adjunct
Prof. Manuela DOVLEAC
Prof. Miana POPA

Vignete și desene
Cercul de Arte Plastice al Școlii Gimnaziale "Mihai Eminescu" Pitești,
Prof. Sidonia GHERGHINOIU, Prof. Maria Magdalena RAȚIU

DTP
Pr. Dr. Napoleon Nicolae DABU

Tipar
Editura Trialog Pitești

Aripi și suplimentul său **Arcade** sunt editate trimestrial de Școala Gimnazială "Mihai Eminescu" Pitești și se adresează în special elevilor, profesorilor și tuturor celor interesați de literatură și de artă
Site-ul Școlii Gimnaziale "Mihai Eminescu" Pitești (inclusiv al revistei și suplimentului editate):
www.mihaieminescupitești.ro
Facebook: Școala Gimnazială "Mihai Eminescu" – Pitești

REDAȚIA
Str. Tineretului, nr.4, Pitești, Argeș, România
Tel/fax: 0248 252771, e-mail: aripi11@yahoo.com, sc_emin11@yahoo.com.

Idei educaționale în colindul românesc

Dincolo de rezonanțele afective, de înaltă sensibilitate și de puternică intensitate, generate de atmosfera de bucurie și un farmec cu totul specifice în trăirea religioasă a perioadei sărbătorilor de iarnă, colindul strămoșesc poartă în el idei adânc educaționale, care au marcat peste timp psihologia poporului român.

Prezența în colindele și plugușoarele noastre a numelui lui "Bădica Traian" ne amintește de timpul formării poporului român și de strămoșii neamului nostru. Sub raportul măiestriei artistice a versului și a melodiei, colindele ocupă un loc de seamă în

creația poporului nostru. Ele formează un tot unitar cu doinele, baladele populare și cântecele de vitejie, cu basmele, ghicitorile, proverbele și zicătorile.

În colinde, simplitatea, ușurința și cursivitatea versului popular, exprimă o mare bogăție de idei, într-o formă plină de frumuseți artistice, în care figurile de stil abundă, comparațiile se întrec una pe alta, iar epitetele și mai ales diminutivele nu lipsesc aproape din nici un vers. Este, de altfel, tot ceea ce dă gingășie, frumusețe, farmec și duioșie colindelor.

În vremea noastră, colindele se situează, prin valoarea lor literară și muzicală, în constelația artistică europeană.

În primul rând colindele românești sunt păstrate, gustate și apreciate pentru valoarea lor teologică. Ele sunt înmiresmate de parfumul cel mai ales al evlaviei noastre crestinești și strămoșești, sunt o transpunere în formă populară cântată a credinței noastre ortodoxe. Ele sunt inspirate din Sfânta

Scriptură și din Sfânta Tradiție, din slujbele divine și din iconografie. În ele respiră puternic duhul creștin și se păstrează ceva din frăgezimea creștinismului primar. În versurile lor duioase și pline de credință se descifrează sensurile adânci ale unei trăiri religioase autentice, bazate pe mărturia de nezdruccinat a dreptei

credințe.

Majoritatea colindelor au în centrul lor pe Iisus Hristos și pe Maica Domnului, simbolurile centrale ale creștinismului.

"Că astăzi Curata,
Prea Nevinovata,
Fecioara Maria
Naște pe Mesia".

Dar toate învățăturile de credință exprimate în colinde sunt în legătură cu ideea de mântuire, foarte frecventă și ea în aceste creații, accentul punându-se pe frumusețea cadrului spectacular al Nașterii și pe bucuriile luminoase ca soarele, pe care această naștere le picură în sufletele creștinilor. La evenimentul Nașterii sunt de față toate planurile creației și ale firii: cerul reprezentat prin îngeri, lumea cuvântătoare a pământurilor, înfățișată prin păstori și lumea necuvântătoare, înfățișată prin plante și animale de tot felul. Tatăl Însuși coboară din ceruri să binecuvinteze lumea.

Colindele au avut și marele rol de a păstra și apăra credința orto-

doxă atunci când prozelitismul eterodox încerca să rupă unitatea de credință a ortodocșilor, pentru a dezmembra, în același timp și unitatea lor națională. Păstrând și mărturisind aceleași adevăruri de credință, colindele s-au numărat printre mijloacele populare cele mai eficiente de apărare a ortodoxiei, dovedind unitatea su-

fletească a credincioșilor noștri ortodocși de pe tot întinsul patriei. Documente vrednice de încredere mărturisesc că românii transilvăneni preferau să cânte de Crăciun colindele învățate din străbuni, în locul cântecelor care li se impuneau de cei străini de legea lor.

În același timp, colindele scot în evidență legătura strânsă a strămoșilor cu Ortodoxia și, în special cu Patriarhia Ecumenică, făcând ca în versurile lor să răsună numele orașului Constantinopol:

"La poarta la Țaringrad,
S-a născut mare-mpărat".

Colindele noastre românești sunt deosebit de valoroase pentru bogățiile ideilor morale și sociale pe care le exprimă. Pe lângă mesajul ceresc al mântuirii, colindele au format și o școală de îmbărbătare, de nădejde și de virtuți morale în viața credincioșilor, exprimând dragostea de oameni, facerea de bine, smerenia, ascultarea și bunătatea, cinstea, dragostea de țară, eroismul, bucuria sărbătorilor, dorința de prosperitate, belșug și pace, ca idealuri nepieritoare și caracteristici esențiale ale sufletului poporului nostru. În ele eticul s-a îmbinat în chipul cel mai armonios și mai fericit cu esteticul.

Actualizând în fiecare an amintirea Nașterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos, colindătorii duc cu ei la casele credincioșilor voia bună, cinstea și dragostea, așa cum se vede din aceste urări:

"Troscotel de p-ângă drum,
Voie bună cui mă-nchin!
Troscotel de p-ângă cale,
Cinste și dragoste-n fața Dumitale!"

Colindele reflectă bunătatea proverbială a românului, credincioșii având pildă de bunătate pe Mântuitorul Iisus Hristos, care în colinde apare ca un Domn "prea bun":

"Sus în curtea lui Crăciun,
S-a născut un domn prea bun".

Luând ca pildă această bunătate a Domnului și Mântuitorului Hristos, colindele îndeamnă pe credincioși ca și ei să fie buni mereu, dar mai ales acum, când S-a născut "Păstorul cel bun":

"Acuma pe la Crăciun,
Tot omul să fie bun".

Bunătatea aceasta a românului, cunoscută pretutindeni sub numele de ospitalitate, este răsplătită de urările de la sfârșitul colindelor:

"Busuioc verde pe masă,
Rămâi gazdă sănătoasă.
La mulți ani cu sănătate
Domnul să vă dea de toate!"

Alături de bunătățile care izvorăsc din iubirea de Dumnezeu și de aproapele, colindele reflectă o calitate sau o virtute tot așa de specifică pentru credincioșii noștri și anume cinstea. Pentru poporul român cinstea este tot așa de valoroasă și de scumpă ca și dreptatea și libertatea, iar colindele au fost un îndemn permanent la păstrarea ei.

Colindele preamăresc virtutea cumpătării, și strâns legat de ea, postul din care, de altfel, izvorăște, laudând pe cei ce postesc:

"Ferice de cei postelnici,
Care-mi postesc posturile
Și-mi ajună ajunurile".

Cadrul virtuților înfățișate de colinde se întregeste și cu acela al dărniceiei, adică a într-ajutorării aproapelui, a celui lipsit de ajutor,

atunci când el este în suferință și în necaz. Ea este reflectată astfel într-un colind în care "Domnul bun, cest, Domn bun și Om bun":

"Câți flămânzi îmi trec
Pe toți îi satură.
Câți setoși îmi trec
Pe toți îi adapă.
Câți goi îi venea
Toți îi îmbrăca.
Câți desculți venea,
Pe toți îi încălța".

De asemenea, virtutea bărbăției,

de care este legată răbdarea, este oglindită în colindele noastre românești.

În opoziție cu lauda virtuților, colindele condamnă păcatele și patimile omenești sau viciile, pentru urmările lor nefaste. Astfel, minciuna este înfierată în colinde, îndemnând pe cei care o practică să se lepede de ea. Patima înșelătoriei, opusă cinstei și corectitudinii, este biciuită în colindele cu caracter social, ca și patima beției, ca izvor al altor patimi și păcate.

Dintre ideile sociale cea mai des întâlnită în colinde este aceea de pace, poporul român fiind un popor iubitor de pace. Aceasta se potrivește cu firea lui bună și blajină, cu dragostea și cu generozitatea sa. Poporul nostru, care a cunoscut ororile războiului, și-a dorit sieși și la toată lumea pacea, ca pe bunul cel mai scump și mai indispensabil vieții sale, ca aceea care condiționează bunăstarea materială și spirituală a oamenilor. În colinde, taina întrupării Fiului lui

Dumnezeu este slăvită pentru că ea a adus lumii împăcarea cu Dumnezeu, pentru că Pruncul născut în peșteră este "Domn al păcii" și fiindcă nașterea Lui a fost salutată cu imnul ceresc al slavei lui Dumnezeu și al păcii oamenilor.

Această pace se instaurează odată cu venirea în lume a Mântuitorului Hristos, a Cărui împărăție este o împărăție a păcii. Iată cât de frumos redă această idee un colind de vânătoare:

"Ho, ho-ho! Nu vă-narmați!
Că pe cer azi s-a ivit
Un luceafăr strălucit.
Că astăzi Fiul cel Sfânt
Pace-aduce pe pământ
Sânge azi să nu mai curgă,
Lacrimi azi să nu se scurgă.
Vânătorii că-mi cădeau
În genunchi și se rugau,
Din săgeți cruce făceau".

Pacea adusă de Mântuitorul este o pace veșnică și universală:

"Întru cei de sus mărire
Și pe pământ păciuire,
La toți oamenii să fie
De acum până-n vecie".
"Mărire întru cei de sus,
Și pace pân-la Apus".

Munca se reflectă și ea din plin în colindele noastre românești.

Versurile lor amintesc de toate categoriile de vârstă și de ocupații cîntînd însușirile care trebuie să împodobească sufletul unui creștin: destoinicia în muncă, hărnicia, îndemnarea și curățenia.

Munca pământului, grija pentru unelte și animale, creșterea vitelor, pescuitul, albinăritul, morăritul și, mai ales, vânătoarea, sunt descrise măiestrit în colinde. Prin acestea ele scot în evidență două din caracteristicile esențiale ale neamului nostru: munca și hărnicia.

Alături de pace și de muncă, din colinde desprindem ideea de dreptate. Colindele înfierează pe cei care o calcă în picioare păgubind pe semenii lor prin furt, înșelăciune sau în alt chip. Prin colinde, poporul prețuind la justa ei valoare funcția socială a dreptății, a luptat continuu împotriva abuzurilor și nedreptății.

Colindele noastre românești sunt valoroase și pentru ideile patriotice pe care le exprimă. Originea, viața, graiul și obiceiurile poporului român, dragostea pentru țară și jertfirea pentru ea, frumusețile patriei, vitejia și eroismul poporului rămân doar câteva din aceste idei care se oglindesc în colinde. Astfel, într-unul din ele, țara noastră este numită "moșie dumnezeiască" și "așezare strămoșească". Prin întruparea și nașterea, Mântuitorului, Dumnezeu coboară în lume ca să o binecuvinteze. Printre altele, El binecuvintează și țara noastră. Iată cum descrie această scenă un colind de prin părțile Albei:

"Dumnezeu s-a deșteptat
Mâna stângă-a scuturat,
Trei inele i-au picat.
Rânduneaua le-a luat
Și le-a dus în depărtare,
Să le-așeze pe hotare
Unu-n țara Nilului
Altu-într-a Iordanului
Unu-n Țara Românească,
Așezare strămoșească".

Pe această moșie se preumbla Dumnezeu cu Sfântul Petru, iar Maica Domnului, urmărită de mâna ucigătoare a lui Irod, găsește scăpare și adăpost, împreună cu Fiul său în munții românești în casa unui român care îi primește la căldura vetrei lui.

Frumusețile Carpaților noștri cu bogata lor faună și floră, sunt prinse cu măiestrie în tezaurul colindelor. Căprioarele, cerbii și iepurașii sunt doar câteva dintre viețuitoarele lor, iar "Cetinița cetioara" și "Coroana de trandafiri" sunt buchete din resursele naturale ale patriei. Copiii care colindă trăiesc o lume de basm:

"În poiana muntelui,
Iese cerbul Domnului".

sau:

"Sus în vârful muntelui
Pe la crucea bradului,
Pe o scară de argint
Se coboară Domnul Sfânt".

Colindele infatiseaza si pilde de patriotism si eroism din trecutul nostru istoric, preamarind, de

exemplu, figura legendară a voievodului Moldovei, Ștefan cel Mare, în colindul "La poarta lui Ștefan Vodă":

"Atunci Ștefan Domn cel Sfânt
Despre rugă auzind,
El pe dată a plecat
Și cu toți s-au închinat".

Ele amintesc de lupta poporului pentru independență națională și pentru apărarea pământului strămoșesc și jertfirea pentru patrie:

"Când cu turcii ne-am bătut,
Bulzul mării ne-o-îmbulzit,
Mulți voinici s-or prăpădit".

Ele scot în evidență vitejia poporului român care, lăsând totul

acasă, pornea la război pentru a apăra tot ce avea mai scump și pentru a alunga și a învinge pe dușmani:

"Vifor la război pornea,
Pe dușmani mi-i prăpădea
De-o mers vestea-n țara nouă,
Cum vă colindarăm vouă".

Din istoria contemporană a neamului, colindele mai noi amintesc de lupta pentru reîntregire, așa cum vedem din cântecul soldatului care își cară pe mormânt:

"Busuioc, mărgăritar,
C-a murit pentru Ardeal.
Pe plaiul munților,
În desimea brazilor,
În mijlocul florilor
Apărând un tricolor".

În felul acesta, colindele au avut și un rol de manifestare și de întărire a unității și solidarității dintre toți

fiii neamului nostru, de pe ambele versante ale Carpaților. Ele dovedeau continuitatea populației românești pe meleagurile patriei noastre și unitatea de neam și limbă între Moldova și Banat, între Transilvania și Dobrogea, între Țara Românească și Maramureș. Pentru românii transilvăneni, colindele trezeau rezonanțe deosebite, vestindu-le unitatea lor cu moldovenii și muntenii. Fie că s-au cântat la Suceava sau la Caransebeș, la Oradea sau Dorohoi, la Sibiu sau la Iași, la Brașov, București, sau Constanța, în satele de munte sau în câmpie, cu toată gama varietății cuvintelor sau melodiilor, ele au vestit aceeași bucurie și au chemat pe toți credincioșii români să-L preamărească pe Dumnezeu în același grai.

Pentru toate acestea, colindele, aceste nestemate ale folclorului românesc, sunt păstrate cu sfințenie, ca niște adevărate rituri ale unui cult moștenit de la strămoși, purtând suflet din sufletul străbunilor și seva din glia noastră strămoșească.

În noaptea sfântă și plină de taină a Crăciunului, acest "praznic luminos", în fața acestor podoabe minunate ale sufletului românesc, care ne aduc mesajul mării lui Dumnezeu, al păcii și înfrățirii între oameni, porțile inimilor noastre se deschid mai larg pentru a cânta, după datina străbună, "colindul sfânt și bun" și pentru a primi bunele vestiri ale colindelor și urările lor, împreună cu Mântuitorul Hristos, care vine, odată cu solia lor:

"Să se nască și să crească,
Să ne mântuiască."

Prof. dr. Marian HAIUCU

Tinerețe, pasiune, responsabilitate

1. În primul rând vă urăm „bine ați venit pentru a doua oară alături de Școala Gimnazială „M. Eminescu” din Pitești, de această dată ca invitat de onoare al revistei „Aripi”, una din emblemele instituției noastre și așa cum ne place să descriem activitatea noastră, o rampă de lansare pentru viitorii iubitori și modelatori ai cuvântului. Pentru că activitatea dumneavoastră este vastă, am dori să punctați pentru tinerii noștri cititori trei evenimente cheie care au trasat traiectoria devenirii profesionale.

R.B.: Vă mulțumesc pentru invitație. Consider că fiecare etapă a devenirii noastre trebuie abordată cu maximă importanță, nu ai cum să prevezi cu exactitate efectele unei alegeri, sunt consecințe care se pot constitui în timp. Astfel că e nevoie mereu de responsabilitate și dedicare atunci când decizi asupra parcursului profesional. Dacă ar fi să menționez doar trei momente definitorii, atunci aș spune că primul a fost când aveam 7 ani și m-am înscris la Centrul de Copii și Juniori al FCM Bacău. Am ales fotbalul cu sufletul. Apoi, la 19 ani, când am evaluat contextul fotbalistic din România și am decis că e imperios necesar să urmez un parcurs academic prin care să îmi fundamentez traiectoria ulterioară. Firește, un al treilea moment ar fi cel în care am decis să candidez pentru conducerea Federației Române de Fotbal. Acest moment și nu cel al alegerii propriu-zise mi se pare relevant.

2. Trăim într-o lume colorată din care tinerii își aleg modele de viață făcându-și uneori adevărați idoli. Au existat în viața dumneavoastră oameni care v-au marcat devenirea profesională?

R.B.: Am căpătat această abilitate de a învăța din fiecare prilej fericit lucrurile care mă pot ajuta să fiu mai bun. Totodată, de a asculta și acumula atunci când viața mi-a oferit șansa să cunosc oameni deosebiți, profesioniști veritabili. Începând cu profesorii pe care i-am avut în perioada liceului, cadrele didactice ale Colegiului Gheorghe Vrănceanu din Bacău, până la colegii pe care îi am acum în echipa FRF, ca să închei acest arc temporal, fiecare a reprezentat și reprezintă pentru mine o sursă de inspirație și mă sprijină în devenirea profesională.

3. În ce constă, din punctul dv. de vedere disciplina sportivă, din perspectiva unui președinte al FRF tânăr, dar cu o bogată experiență managerială?

R.B.: Dincolo de sensul restrâns, care acoperă doar comportamentul unui sportiv pe teren și în afara acestuia, disciplina sportivă trebuie privită profund. În ea se regăsesc atât setul de valori fundamentale ale sportului – spiritul de echipă, ambiția, concurența pozitivă – cât și valorile morale extraordinare pe care ți le conferă acesta – loialitate,

cinste, dăruire.

4. Considerați că este un secret care poate asigura atât performanța sportivă, cât și pe cea școlară? Vă întreb acest lucru deoarece dumneavoastră ați afirmat că acestea nu sunt domenii incompatibile și pentru a încuraja tinerii să facă sport ocupându-se în mod responsabil și de școală.

R.B.: Nu există un secret, dar mai multe elemente nu pot lipsi din drumul spre performanța sportivă și cea școlară, din drumul comun. Cred că e vorba de rigurozitate, consecvență, respect pentru propria pasiune și un strop de viziune asupra propriului parcurs.

5. Ce v-a determinat ca la 19 ani să renunțați la arbitraj și să vă orientați spre traseul academic al Facultății de Științe Politice?

R.B.: Pe de o parte, am fost învățat să fiu mereu cel mai bun. Ori, contextul fotbalistic din România acelor ani, cu efecte clare și la nivel regional, îți închidea această opțiune indiferent de valoarea intrinsecă pe care o aveai. Pur și simplu cei mai valoroși nu aveau cum să devină și cei mai buni. Ori meritocrația este un principiu de la care nu voi abdică vreodată. Pe de altă parte, am fost deplin conștient că trebuie să existe o zonă de aprofundare a cunoștințelor, o perioadă de studiu și acumulare în plan academic. Asta pentru că sportul și școala nu se exclud, ba din contră, și, în același timp, trebuie să dobândești cunoștințele și instrumentele necesare performanței manageriale generale pentru a le putea utiliza în sport, în fotbal, acolo unde se află marea mea pasiune.

6. *Și totuși fotbalul rămâne o mare pasiune. Sunteți preocupat de promovarea tinerelor talente. Ați creat Federația Română de Minifotbal(FMR), ați fost ales*

președinte al Federației Europene de Minifotbal și, ulterior, al Federației Internaționale de Minifotbal. Ați gândit aceste organizații din perspectiva dorinței de a oferi fiecărui copil talentat posibilitatea de a se afirma indiferent de resursele financiare de care dispune?

R.B.: Cu o singură mențiune, nu am fost și președintele Federației Internaționale.

Unul din marile avantaje ale minifotbalului este tocmai acesta – nu este un sport care necesită foarte multe resurse financiare. Un copil poate începe fotbalul prin minifotbal cu mai multă ușurință. Oriunde există o minge și un teren se poate practica minifotbal!

7. *În 2014 ați fost ales președinte al FRF. Sloganul campaniei dv., „Mingea e la tine.Fă-o să conteze !” este unul foarte motivant. Cum l-ați interpreta pentru tinerii care doresc să se afirme ?Este mai important în viață să fii în momentul potrivit la locul potrivit, sau să profiți de oportunitățile ivite?*

R.B.: Aș spune că e mai mult o confesiune de credință, decât un slogan. Și l-aș interpreta pentru tineri, indiferent de domeniu, în sensul unei respon-

sabilități asumate. Fiecare trebuie să fie conștient de abilitățile sale, să le prețuiască în direcția dezvoltării lor, să facă să conteze rolul pe care și-l asumă, din familie în comunitate, de la școală spre societate. Iar succesul vine poate tocmai din arta de a îmbina cele două situații la care faceți referire. Să fii la momentul potrivit în locul potrivit, dar să știi din timp unde este locul și să capeți timing-ul perfect al acțiunilor tale. Să profiți de oportunitățile ivite, dar să lucrezi din vreme la nașterea lor. Pentru că succesul e predictibil, nu e o întâmplare!

8. *Am gândit să numesc acest scurt interviu „tinerețe, pasiune, responsabilitate” deoarece, așa cum sunteți perceput de orice om care urmărește ascensiunea dv,se poate spune că sunteți o persoană care la o vârstă tânără are foarte multe realizări și, cu siguranță, acestea nu pot fi decât rezultatul îmbinării pasiunii pentru ceea ce faceți cu un mare spirit responsabil. Ce alte trăsături caracterizează omul și persoana publică Răzvan Burleanu?*

R.B.: Să știți că nu există o diferență între om și persoană publică în ceea ce mă privește. Nu mă dedublez, ba din contră, cu toate trăsăturile mele încerc să demonstrez tocmai că e nevoie de naturalețe, de sinceritate, de umanitate, în toate zonele în care activăm. Sunt foarte dedicat proiectelor mele și ale echipei mele, foarte încăpățânat când vine vorba de principiile care ne călăuzesc în strategia noastră pen-

tru dezvoltarea fotbalului. Uneori poate cer foarte mult de la cei din jurul meu însă, în același timp, lupt pentru a compensa prin efortul meu dublu ca să reușim împreună.

Prof. Manuela DOVLEAC

Simfonia singurătății

Dinspre orizontul însângerat, lumina începe să curgă pe văi ca o îmbrățișare arzătoare.

O lină adiere de vânt înviorază aerul cu parfumul florilor.

Așa au trecut una câte una zilele bătrânului Gustar.

O boare cafenie cu mireasmă de pară zemoasă se lasă ușor peste împărăția de aur. E semn că începe anotimpul arămiu al roadelor bogate.

Fiind grăbită din fire, Toamna începe să scurteze zilele, soarelui îi domolește fierbințeala, pământului îi zugrăvește chipul în auriu, arămiu și portocaliu.

Pânza de întuneric coboară mai devreme seara peste pământ.

Ca fluturii răzleți, cafenii și aurii, se leagănă în aer fărăme ușoare din mantia colorată a Toamnei, se așează în covor foșnitor cu nuanțe de asfințit.

În grădina bunicii, trandafirul melancolic emană un parfum de singurătate.

Păsările călătoare cu greu își lasă cuiburile și cu

zboru-'ngreunat de dor se pierd în zarea nemărginită.

Vântul aleargă cu plete de frunze uscate, iar ploaia cântă simfonia singurătății printre ramurile golașe.

Toamna e vacanța anuală a pământului, când își reface puterile pentru a renaște odată cu florile. Ea se încredințează doar vântului și merilor grei de multă ploaie.

Curând, natura va începe să geamă și își va înfășura trupul în cojoace de ceață.

În pragul serii, oamenii mai deapănă câte o amintire, ca să se mai înviorizeze puțin atmosfera de tăcere creată de gândul că peste puțin timp se vor întâlni cu anotimpul de gheață.

Irina GRIGORE

Clasa a V-a C

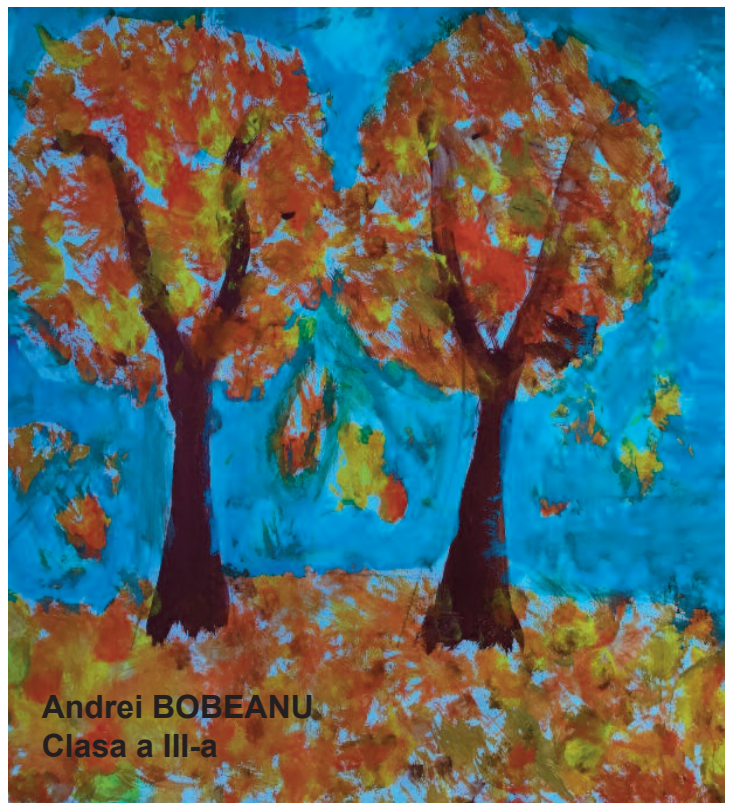
Toamna

Galben din soare apare-n grădină
Un strop de culoare, o mireasmă divină.
Copacii au astăzi doar haine-arămii
Iar frunzele toate plutesc pe câmpii.

Norii se-adună și toarnă pe pământ
Picături mari și grele purtate de vânt.
Se văd rândunele pe cerul plumburiu
Își iau rămas bun și pleacă într-un târziu.

Alexia MANEA

Clasa a III-a D

Andrei BOBEANU

Clasa a III-a

De ce cartea și nu filmul?!

În zilele noastre, marea majoritate a omenirii are posibilitatea de a alege să citească o carte, dar și să vadă filmul corespunzător acesteia, iar din cei ce au această oportunitate sunt destul de puțini cei ce preferă să citească paginile cărții, acasă, liniștiți, intrând în pielea personajelor și savurând fiecare pagină, fiecare rând, fiecare destăinuire a autorului. Ei au parte de o aventură, efemeră dar fascinantă, plină de puncte culminante, de curiozități, de emoții, totul doar trecându-și privirea prin rândurile negre, aparent neinteresante. Toate stările, emoțiile și informațiile citite sunt cuprinse între două coperte informative, desenate frumos, pentru a mări interesul copiilor, adolescenților, adulților, chiar și oamenilor bătrâni.

Însă, toată această magie este privită ca o după-amiază plictisitoare, cu o carte ținută în mâini, de către oamenii ce preferă să vadă filmul alături de niște prieteni, mâncând popcorn la cel mai apropiat cinema. Într-adevăr, și în momentul în care privești marele ecran ești în suspans pentru că nu-ți dorești ca personajul tău preferat să moară sau ceva asemănător. Însă, eu fac parte din categoria care preferă să citească înainte cartea, iar mai apoi să vizioneze filmul pentru a vedea cât de mult diferă perspectiva autorului și a regizorului, privind cartea.

De ce prefer cartea? Ei bine, am primit deseori această întrebare de la prieteni, cărora li se pare ciudat, poate chiar aberant să stai toată ziua cu ochii într-o carte și să-ți ia mult timp s-o termini (pe când un film durează doar două ore), însă nu este deloc așa. Eu prefer să citesc deoarece îmi place suspansul în care mă aflu, știind ca peste două rânduri voi afla ceva „wow” ce mă va surprinde într-un mod plăcut, îmi place că pot afla lucruri noi chiar de la personajele mele preferate, îmi place faptul că mă relaxează când am mintea încărcată de responsabilitățile cotidiene, îmi place că pot privi lumea dintr-o altă perspectivă a unei persoane diferite față de mine și că pot vedea punctul ei de vedere asupra unor situații și idei. Îmi place tot, mai pe scurt. Îmi place să citesc cărți de aproape toate felurile, în afară de cele de aventură.

În final, de ce prefer cartea și nu filmul? Pentru că o carte ne lasă pe noi să privim totul din perspectiva noastră, să creăm noi un film, pe când filmul are deja toate personajele stabilite, ocupând un anumit tip de persoană, față de o carte, care ne permite nouă să creăm personajele, după acțiunile și ideologiile lor.

Adnana IVANA
Clasa a VII-a E

Iarna

Liniștea se așterne
Pe o vale de zăpadă.
Zgomote eterne,
Așteptate în zarea ca o arcadă.
Vine, vine cineva!
Ghiciți cine.... orchestra!
Bradul de Crăciun este pregătit,
Iar oamenii, bunătați au gătit.
Prichindei și bătrânei,
Fac bezele între ei.
Este zi de sărbătoare,
Haideți la o horă mare!

Andreea FLORESCU
Clasa a V-a A

Daniela DRĂGHICI
Clasa a V-a

Poveste de decembrie

Era o seară de decembrie. Cerul plumburiu era încărcat cu nori grei, parcă pregătiți de război. Copacii își întindeau brațele bătrâne spre cer, rugând năprasnicul ger să le acorde îndurare. Trunchiurile lor noduroase se legănau încetișor, înclinându-se în fața neiertătoare fiice a bătrânului an. Din când în când, o pasăre rătăcită și speriată străpungea norii firoși, încercând să își găsească suratele .

Deodată, din înaltul cerului a coborât șovăitor o mică stea de cristal, ce s-a așternut pe covorul de frunze uscate. Urmând-o, au început să valseze prin vazduh grațioșii dansatori ai iernii, cu toții înveșmânțați în mantale albe .

Pe cerul din ce în ce mai întunecat a început să se ridice, maiestuoasă ca o regină, Luna. Codrul își îmbrăca noua haină alburie, iar lacul s-a transformat într-o întinsă oglindă de gheață .

Cetele de colindători au pornit pe ulițe, pentru a duce în casele oamenilor minunatele colinde ce prevestesc nașterea Mântuitorului. Glasurile lor cristaline încălzeau inimile tuturor creștinilor ce îi ascultau, făcând oamenii să se simtă mai buni, mai curați.

Din coșurile caselor au început să se ivească rotocoale mari de fum. Mireasma cozonacilor se simțea de la depărtare, iar în aer plutea bucuria sărbătorilor. Copiii stăteau nerăbdători la ferestre, așteptând ca Moș Crăciun să le aducă darurile mult dorite.

Iarna pare cel mai rece anotimp al anului, dar inima minunatei Craieșe a Zăpezii este caldă și iubitoare, aceasta revărsând peste noi bucuria sărbătorilor și dăruindu-ne momente frumoase alături de cei dragi .

Anda ROBEA
Clasa a VI-a D

Dragă toamnă,

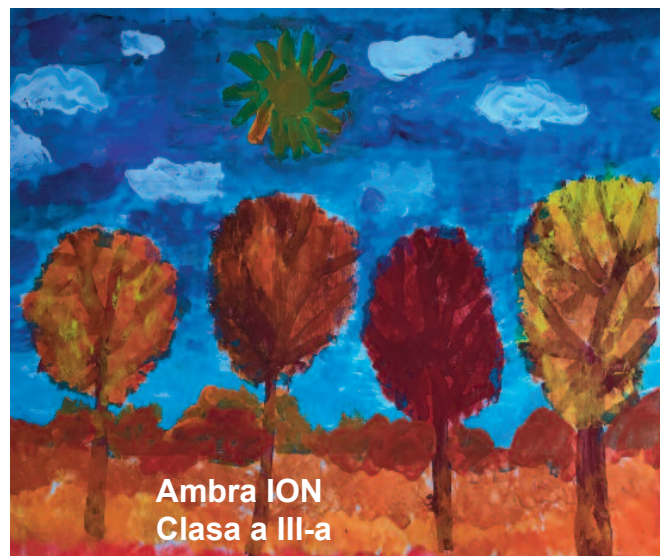
Tu, dragă toamnă,
Ai făcut o rană
Acelor copaci,
Pe care acum nu îi mai vezi.

Jos, pe iarba ruginită,
Cu gecuța aurită,
O ciupercă mică fiindcă,
A rămas pe luncă.

Timidul soare,
Pe cer nu mai răsare,
Norul negru , cenușiu,
Întristează tot ce-i viu.

Covorul cel multicolor
Pe care cad frunze în zbor,
De dorul cântărilor.

Bianca DUMITRU
Clasa a V-a E

Lacul

Seara se lasă peste sat. Întunericul ei aprinde flama de gheață a diamantelor ce împodobesc marama cerului.

Pe apa de cristal a lacului, petele verzi cu flori multicolore se plimbau încercând să-și găsească un loc de odihnă. Papura își aranjează săbiile lungi ce formează un culcuș pentru lebădă. A sa mișcare tulbură apa și liniștea lacului. Undele încetează ușor, ușor, iar lebăda se face nevăzută.

Sălciile și-au întins cosițele mlădioase, încercând să le curețe în apa rece.

Dintre norii de oțel se ivește nestemata nopții, oglindindu-se în apă. Parcă dorește să nu mai plece, fiind uimită de reflexia sa. Curând, stele calde, mișcătoare, își fac apariția. Sunt licuricii care și-au aprins felinarul și luminează întregul peisaj divin.

Se odihnesc pe pletele sălciilor, dar luminițele continuă să scânteie.

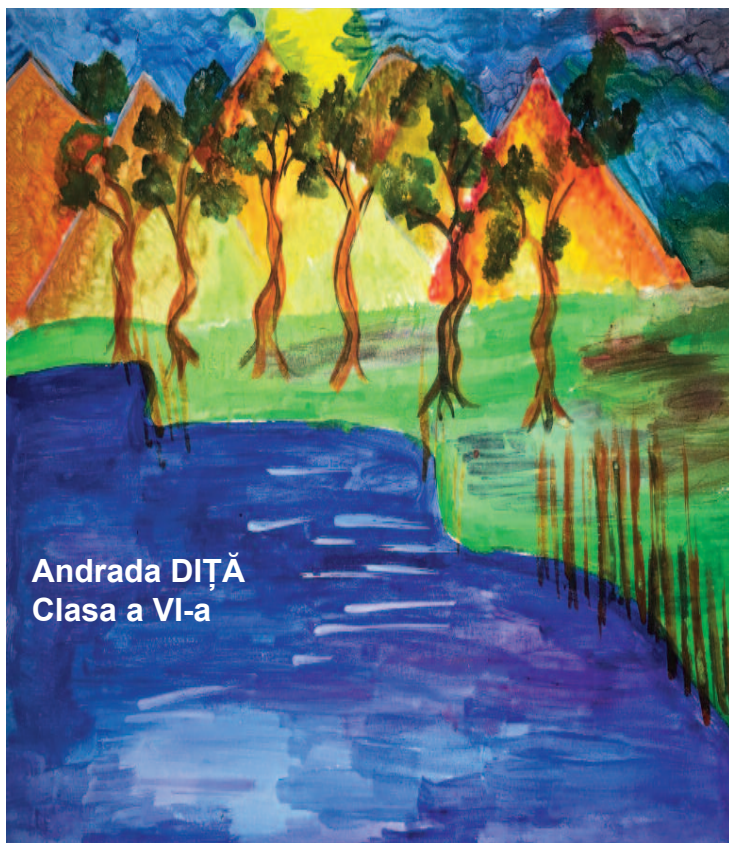
Pași înceți, abia simțiți tulbură liniștea. Printre copaci, o fantasmă își face apariția. Este o fată cu părul lung, mătăsos, de culoarea aurului și ochii mari ca miozotul. Purta o trenă lungă și ținea trandafiri vrăjiți. Îi presăra ușor pe oglinda de cristal a lacului. Aproape de dimineață, fata dispăru, iar lacul se bu-

cura de ultimele clipe de liniște ale nopții.

Ștefania ȘERBĂNESCU
Clasa a VI –a B

Maria COMAN
Clasa a VI-a

Andrada DIȚĂ
Clasa a VI-a

Pe malul mării

O mare învolburată parcă ne așteaptă
Vară de vară, sculptată în nisip,
Și vechiul soare
Strălucește cu un alt chip.

Un leu lăuntric ce trezește
Adrenalina omului în dulcele val,
Iar dorința de libertate
Ne face să lăsăm haina la mal.

Andra Mihaela NIȚULESCU
Clasa a VII–a C

Iarna

Ninge încet și liniștit. Crăiasa Zăpezii tocmai coborâse din cer. Soarele încearcă să străpungă norii de cenușă. Aceștia nu se lasă învinși, încercând să strângă mai multă cenușă în jurul soarelui. Omul de zăpadă le surăde steluțelor care se lipesc de el. Pomii îmbrăcați în puf alb încearcă să se mai scuture de el, așternându-l pe pământ.

Mici steluțe de apă înghețată dansează spre pământ alene. Copiii ies afară și se aruncă în mormanul înghețat, intrându-le zăpada până în șosete și bucuria până în suflet.

În zilele din apropierea Crăciunului toți stau în casă cumiți cu-n ochi la bradul împodobit cu globulețe mici și strălucitoare. Încearcă să fie cumiți, sperând că nu vor mai auzi de la părinți: „Aha, nu ești cuminte, lasă că-ți aduce Moș Crăciun o nuielușă mare!”

Supărat, copilul muștrat se dă frumos a doua și a treia zi pe lângă mamă în speranța că va auzi: „Ce copil cuminte, sigur îi va aduce Moșul multe cadouri frumoase!”

Urmează Ajunul Crăciunului, când copilul este nerăbdător să vadă cadourile de sub brad.

A doua zi, primul lucru pe care-l face este să meargă la bradul din sufragerie pentru a vedea marele cadou despre care s-a tot vorbit. Cu sfială

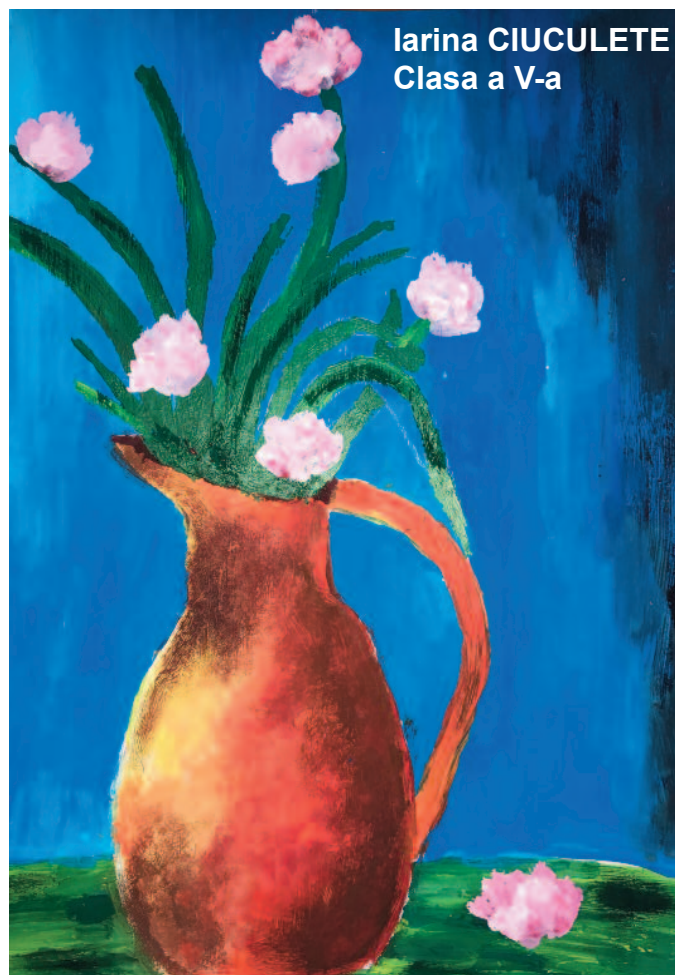
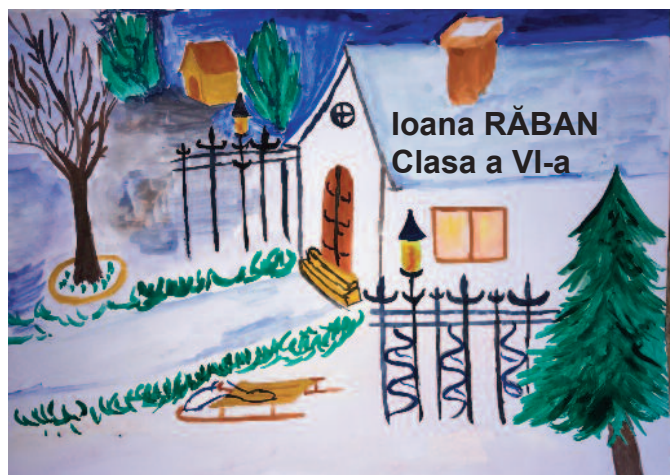
copilul se apropie și-l atinge, îl despachetează repede, bucuros că nu se află în interior nicio nuielușă.

Fericit din cap până-n picioare le prezintă cadoul primit părinților.

Este păpușa pe care în nenumărate rânduri o ceruse Moșului, promițând în schimb, că va fi ascultător.

Iarna este un glob plin de fericire.

Delia-Ștefania ACHIM
Clasa a V-a C

De ce timpule?

De ce, timpule, e atât de greu
Să treci prin viață?
Să gândești binele,
Răul se face mai bine.
Nu toți știu a iubi,
Știu a gândi.

Viața se mișcă la fel ca timpul,
Săgeata inimii străpunge,
Are spinii adevărului ceucid,
Ce viața veacului înfrânge.

De ce avea un ton plăcut
Glasul ceasului de demult?
Ce timpul îl măsoara la minut
Ce inima o atinge la secund!

De ce, timpule, acum ești altfel?
Și de ce mă ignori atât?
Știi că iubirea mea îți aparține,
Nu pot să mă uit la tine
Fără să mă gândesc la trecut?

Andra Mihaela NIȚULESCU
Clasa a VII-a C

Octombrie e pe dealuri

Octombrie ... o poveste! O poveste frumoasă ca și alte povești cu zâne. Și totuși această zână mi se pare a avea sufletul cald ca soarele de octombrie și este cea mai darnică.

A pornit la drum din septembrie. Pășește încet, încet, ca o marchiză. Pe unde a trecut, a învelit pământul într-o simfonie de culori calde: galben, portocaliu, arămiu. I-a poruncit până și soarelui să-și domolească fierbințeala. Noiane de frunze coboară ca niște fluturași spre a încălzi pământul sau migrează fără țintă purtate de un vântușor rece.

Poposește zâna prin grădini, îmbrăcată într-o rochie „cu falduri de crizanteme”. Din livezi, unde merele pline încovoiau crengile ca cerceii cu grele nestemate, zâna se împodobește cu aurii cercei și-și parfumează chipul de miresme dulci-arămii de gutui. Viile și livezile își încoronează zâna cu roadele lor cele mai alese: struguri cu boabe parfumate și zemoase, prune brumate, gutui pufoase și mere dulci-acrișoare. Mângâierea razelor de soare aproape

stinsse, dansul culorilor din pădure, fac din toamnă, Zâna Melopeelor, o regină.

În caleașca ei, Toamna, regina ce așterne semne ruginii peste tot, îmbrăcată într-o rochie vișinie cu broderii de frunze uscate, pleacă să împartă oamenilor daruri bogate pentru munca lor. E vremea când se încheie munca pe ogoare strângând recoltele în hambare și cămări: legume felurite, fructe dulci și parfumate, sânge de viță curge în butoi ca plăcute ecouri de tainice cântări. Ecoul de muncă se mută în cântec de mulțumire adâncă.

„Zâna Melopeelor” își continuă drumul spre noiembrie, cu alai de frunze, ascunzându-se după dealuri zdrențuite.

Irina GRIGORE
Clasa a V-a C

Motanul pretențios

Motanul meu cel gri-rusesc ,
Stă pe fotoliu-ncolăcit ,
De parcă-ar fi ciubuc turcesc
Mustața lungă și cam neagră
Brăzdează fața lui întregă .
Și parcă zici că e- nrudit
Cu un motan cosmopolit.

Când vrei să pui mâna pe el ,
Se uită-așa... puțin de sus
Și te întreabă unde-ai pus
Delicatesa din cuș - cuș.

Îi pun în față-un peștișor ,
Dar îl refuză dând ușor
Din botul umed , sfidător,
C-un miorlăit impunător.

Ioana NIȚU
Clasa a VII-a A

Miracolul florii de ceară

A fost odată ca niciodată în vremuri tare vechi cand Soarele și Luna se plimbau pe acest pământ, cunoșteau oamenii și îi ajutau cu lumina lor, a fost un împărat viteaz, bun și drept care avea o fată nemaivăzută de frumoasă.

Avea o față albă ca petala de zarzăr, ochi negri, strălucitori, umbriți de gene întoarse, sprâncene negre subțirele, frunte înaltă și deșteaptă, gură fragedă, mică, arcuriță într-un zâmbet. În părul ce-i cădea în bucle mătasoase avea presărate micsandre. Fata iubea mult aceste flori, căci Micsandra se numea și ea.

Au auzit feciorii de împărat de înțelepciunea și frumusețea fetei și s-au gândit să o ceară de soție, dar ea nici nu voia să audă. Nu putea împăratul să găsească un motiv ca să-i respingă pe feciori, dar Micsandra a spus că acela care-i va aduce o floare albă cu petale de ceară aflată în Grădina Ghețurilor, îi va deveni soț. Greu de făcut, pentru că nimeni nu știa unde era această grădină, iar floarea avea un secret: cânta doar atunci când se afla în mâna unei prințese.

La curtea împăratului s-a ivit un tânăr de rând, dar înalt, frumos, voinic, numit Stejărel, care i-a zis acestuia:

- Înalțate împărate, am auzit și eu care este dorința prințesei Micsandra și aș vrea să-mi încerc norocul.

- S-a uitat împăratul lung, neîncrezător, gândind la ce i-ar fi trebuit așa ceva, dar încuviință. Stejărel a pornit, luând cu el trei perechi de cizme și un toiag, pe care -l avea de la bunica sa:

Și s-a tot dus spre mieznoapte, a trecut printr-o pădure în care se aflau ferigi uriașe și copaci înalți de acopereau cerul. Mergând atent a întâlnit o veveriță cu o lăbuță ruptă. Lui Stejărel i s-a făcut milă de biata vietate și de lacrimile ei și s-a gândit să o ajute. A luat două bețișoare și câteva fire din iarba aceea înaltă și i-a prins lăbuța între ele. Veverița s-a înseninat!

- Îți mulțumesc, voinice dragă, și dacă vei avea nevoie de ajutor să te uiți la acest smoc de blană din coada mea și să te gândești la mine.

Stejărel a luat smocul, a mângâiat veverița și a plecat mai departe.

Oprindu-se la umbra unui brad să-și schimbe cizmele care s-au spart, a văzut un iepure cu urechea sângerândă. Pe loc i-a pansat rana și urecheatul s-a bucurat mult:

- Ține acest fir din mustața mea și dacă vei avea nevoie de ajutor, să te gândești la mine. Flăcăul i-a mulțumit, l-a mângâiat pe urechea sănătoasă și a plecat la drum.

S-a spart prima pereche de cizme de atâta mers, iar voinicul s-a oprit și s-a încălțat cu a doua pereche.

Pe când și le potrivea, auzi un muget de animal chinuit. Privind cu atenție printre copacii întunecați, zări un ren frumos ale cărui coarne rămuroase păreau stropite cu stelute de gheață.

Blana lui sclipea sub o brumă fină, iar ochii îl priveau rugători. Renul scăpase cu un picior într-o groapă acoperită cu frunze și nu putea ieși. Stejărel îl ajută și după ce-l scoase cu greu, primi de la el un cub de gheață aflat într-o salbă ce o purta în jurul gâtului. Despărțindu-se de ren, porni tot spre mieznoapte, prin ținuturi din ce în ce mai reci.

Știa de la bunica sa că undeva spre Nord, se afla o Grădină a Ghețurilor în care creșteau flori cu petale de ceară, dar nimeni nu le putea rupe, deoarece erau păzite de un câpcăun cu păr din alge și brațele tari ca ramurile de copac care omora pe oricine se apropia de tărâmul său. Nimeni nu putea să le rupă. Cine voia să ia o floare trebuia să vină când dihania se odihnea sub clar de lună în a treia oră a nopții. Nu dormea decât trei minute și în acest timp, toată vraja cobora asupra grădinii. Ea putea fi împrăștiată cu ajutorul aceluia toiegel care, atingând pământul fermecat, îl făcea nevăzută, dar

după ce se îndepărta, vraja se spulbera. Stejărel își alese un loc potrivit din care putea lua o floare.

Lovi pământul, se apropie și rupse floarea pe care a pus-o cu grijă într-o casetă de cristal. Ținea toiegelul pe pământ. Înainte de a intra în grădină și-a schimbat cizmele. Ultima pereche avea puteri neobișnuite. Împingând toiagul s-a desprins de pământ și a zburat cu acele cizme năzdrăvane, dar tocmai atunci s-a trezit și zmeul, așa ca s-a luat după el, urmărindu-l.

Fugea Stejărel și îl purtau cizmele ca vântul și ca gândul.

- Aruncă smocul de blană! spuse o voce din toiag.

Așa făcu și pe loc se întinse o mlaștină mare-mare cu ierburi și bălării păroase, tari, dese, înalte până la cer.

Zmeul o roase și se apropie.

- Aruncă firul de păr! zise iar vocea.

Stejărel aruncă firul și în spatele lui s-a ridicat până la cer o pădure deasă cu arbori subțiri, ascuțiți și tari ca piatra. Zmeul o tocă și pe aceasta. Văzând că se apropie, Stejărel luă cubul de cristal și-l aruncă în urmă. Un munte de gheață a coborât din cer și l-a înghețat. Un ac de gheață i-a pătruns în inimă, omorându-l.

Stejărel a înaintat și a ajuns la curtea împăratului. I-a dat Micsandra trei caseta, fata a deschis-o și mare i-a fost mirarea când a început să cânte în mâinile ei.

Pe loc s-a îndrăgostit de flăcău și a zis:

- Tată, pe acesta îl aleg drept soț!

Împăratul s-a înveselit, a făcut nuntă mare și frumoasă, iar eu am încălecat p-o șă și v-am spus povestea așa!

Ada Maria DUMINICA

Clasa a VI-a D

O eternitate

Asta, drag cititor ce-ți abați privirea asupra umilelor mele gânduri și frământări, mi-e greu a-ți spune, este una dintre acele istorisiri ce-ncep c-un amarnic „A fost odată ca niciodată”. Acele istorisiri regretabile pe care eu nu pot a le suporta, căci monotonia lor monocromă întrece cât pot îndura.

Și-ncep a zice, fost-a odată, pe când lumea încă nu era rotundă și sabia făcea legea, fost-a undeva departe, peste mări și țări, într-o lume necunoscută chiar și unuia ca mine, ce umbat-a mult prin timp și spațiu, o lume, un regat, un univers mic ce domnește p-un uscat. Și-ndepărtare se-nălțau falnicele turla ale unui palat de marmură, de departe pare-mi-s-ar tuneluri către cer.

Și regatul, avea un rege și regele, avea o regină și amândoi aveau o prințesă. O fetiță ce-ar fi putut prinde întreaga lume în palmele-i mici și delicate. Micuța a cuprins toată fericirea, frumusețea și dragostea posibilă p-un fir de ață pe care l-a strecurat în acul ce-l înfipse în țesătura timpului. Era tot ce putea timpul s-ofere, pentru rege, pentru regină, pentru lume-n sine. Și era mică și frumoasă, s-avea părul castaniu și lung țesut parcă din același fir, cu care fost-a și lumea țesută cândva. Ș-avea ochii căprui și mari ș-adânci, puteai a te pierde prin casa sufletului ei, ce se ascunde dincolo de astă ușă de cristal. Si buzele-i roșii făureau, un dulce zâmbet al vieții ce-ascundea un lung șirag de perle, soarele oglindindu-se de fiecare dată când vorbea. Și-avea glasul duios, și vorba-i veșnic inocentă ș-armonioasă, desprinsă parcă din vechi serenade. Pielea-i era albă și catifelată, asemenea creștelor muntoase iarna. Frumusețea întruchipată, zis-ar unii. Fata era făurită din iubire, fiecare zâmbet îi șoptea ceva din sufletul ei cald și inocent.

Și era iubită, și-ndrăgită de toată lumea. Fost-a crescută cu demnitate și onoare, învățată de mică a se feri de cele rele. Păpușile și rochițele n-au atras-o niciodată,

nici artele curții regale, căci din naștere era elegantă, iar aste domenii nu-i aduceau cinste, mai marii curții puteau lua lecții de la ea. Prefera să-și petreacă timpul cu feciorii de la curte, vorbind de cai și săbii și ascultând zilnic povești cu cavaleri.

Și trecut-au anii în mare

Iris CICU
Clasa a III-a

grabă, toate fost-au bune până într-o zi. Părinții micuței raze de soare au început a-și împărți reproșuri și vorbe de ocară, vorbe dure de necinste ce-au rămas parcă marcate-n sufletul casei și totodată și-n sufletul fetei. Zâmbetul acela nobil a început să se piardă, ochii aceia adânci să se turbure, lacrimi reci revărsându-se peste obraji ei lăsând în urmă dungii roșii d-arsură. Ș-un sentiment de tragică neputință îi însoțea fiecare gând trimițând-o de fiecare dată tot mai departe, într-un abis al durerii. Iar într-un final tragic, toată frumusețea ei începuse a pieri. Nu mai zâmbea, nu mai râdea, stătea zilnic privind cu ochii-i umezi în depărtare, simțind mângâierea fină a ierbii din fața castelului. Era toamnă, și era frig, iar ea se uita pierdută la forma frunzelor.

În adâncul sufletului ei, voia ca un cavaler adevărat să se apropie, o persoană minunată, caldă, emanând iubire, să apară derutat dinspre nicăieri. Tânăra, împinsă de toate vremurile bune, de momentele în care zâmbea cu familia ei, acum atât de îndurerată, tânăra a decis că vrea a mai simți o dată acea senzație unică. A pornit într-o căutare frenetică, într-o căutare la finalul căreia avea să-și găsească eroul ce avea să-i redea

fericirea demult pierdută.

L-a căutat ani de zile. În fiecare stea. În fiecare răsărit și apus. Dar nu l-a găsit. Și în toată această fugă a nebuniei, în toată această disperată cursă de-a se agăța de-o singură rază de speranță a uitat de atingerea nemiloasă a timpului. Totul a fost mult prea brusc, dar a fost, a căutat o eternitate ceva ce nici măcar nu era al ei. Ceva ce nu i-a fost dat să atingă sau să simtă, dar ceva ce sufletul ei tânjea după.

S-a întors amărâtă, mai mult moartă decât vie la castelul ei... doar pentru a constata că nimeni nu era acolo, era rece, și întuneric și pustiu. Fata înecată de durere s-a prăbușit în sala mare a palatului. Urmărise o viață întreagă un vis, nu și-a găsit fericirea. A rămas singură, neiubită de nimeni. Singură, după o eternitate pierdută.

Hohotele ei de plâns răsunau atât de tare, era noapte, și era frig, și numai moartea îi ținea companie. Plângea așa de tare încât n-a auzit ecoul pașilor pe coridoare. Rochia ei era mai mult o cârpă, ruptă și murdară și tremura. Dintr-o dată, pielea-i degerată, a cunoscut o atingere caldă. Nu s-a întors să vadă ce era căldura din spate, ochelarii i se aburiseră, nu s-a întors să vadă ce e bătaia aritmică și alertă din spate. A auzit doar o voce caldă, liniștită, desprinsă parcă din poveștile cu cavaleri ce le-a ascultat odată. Vocea o dojenea duios:

- Unde-i fost, m'lady? Te-am așteptat aici, în singurătate, în frig și-n întunericul acesta dezolant, te-am așteptat o eternitate. Fost-ai plecată mult amar de vreme, iar eu te-am așteptat aici încă p-atât.

Lacrimile prințesei s-au oprit, nu și-a întors nici acum chipul, dar pentru prima dată într-atâția ani, zâmbea. Cavalerul a dispărut, făcând-o să tresară când a apărut dinaintea-i. Și-a apropiat chipul de al ei, și a depus o sărutare, o pecete a dragostei sale pentru ea, pe buzele ei reci. A privit-o-n ochii ei adânci, îi mângâia părul argintat de vreme și i-a spus: Te iubesc!

Dragoș ULEANU

Cls. A IX-a, Colegiul Național
Al.Odobescu

Iarna de vis

Anul acesta , vizita toamnei a durat mai mult decât mă așteptam: se apropie sărbătorile, iar din norii de oțel nu și-a făcut apariția nici un fulg argintiu. Cu toate acestea sper că iarna să ne aducă cât mai multă zăpadă.

Într-o seară pe geamul din camera mea au înflorit roze și crini de gheață. Erau atât de delicate încât simpla mea respirație și atingere caldă le putea destrăma. Dar ce miracol le-a ajutat să își arate petalele de cristal? Desigur! Doar magia Zânei Iarna avea o asemenea putere.

Cu pașii ei reci acoperă într-o clipă toată țara cu plapuma albă care îi place foarte mult. Pune căciuli de blană caselor și acoperă pomii cu ghirlande de gheață . Când totul este gata urcă în trăsura ei sclipitoare urmată de steluțe înghețate pe care le răspândește pretutindeni. Nu uită să dăruiască norilor câte un săculeț plin de fluturi albi pentru ca acest peisaj divin să își păstreze frumusețea și după plecarea sa în Ținutul Ghețurilor Eterne.

Acum, copiii au prilejul de a-și încerca săniuțele noi pe dealurile din pustiul alb. Nici schiurile nu sunt uitate. Sunt curățate cu grijă deoarece băieții vor să depășească viteza unei rachete atunci când coboară panta. Fetele se distrează alunecând pe podul de cristal al lacurilor. Și-au pregătit din timp patinele

pentru a nu rata o gheață cât mai rezistentă .

Seara se face liniște pe derdeluș, dar pe ulițe răsună glasul de clopoței al copiilor care pleacă să vestească Nașterea Domnului. În grupuri cât mai mari și ținând fiecare o stea cu o icoană în mijloc, cântă diverse colinde după cum spune tradiția. Iau locul îngerilor care au rostit versurile primului colind.

Iubesc iarna, mai ales când se înfățișează învăluită în farmec și mister ca și în anul acesta!

Ștefania ȘERBĂNESCU
Clasa aVI-a B

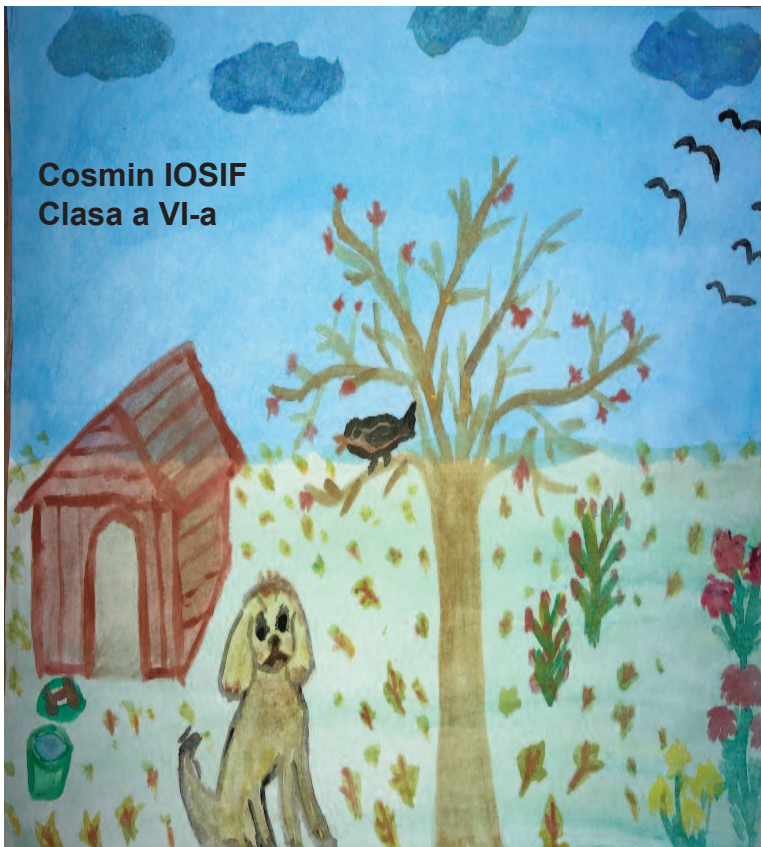
Cățelul meu

Cățelul meu, negru tăciune,
Adevărul nu mi-l spune!
Eu îl tot întreb ceva,
El spune că nu este așa!

Îi spun să nu stea adormit,
El spune că e obosit!
Îi spun să mănânce,
El vrea să se culce!

Îi spun să nu mai bea cafea,
El spune că e bună și mai vrea!
Deci, acum cred c-ați văzut:
Cățelul meu din dormitor
Nu este prea ascultator!

Ioana NIȚU
Clasa a VII-a A

Cosmin IOSIF
Clasa a VI-a

Pe aripile toamnei

Este toamnă. Soarele nu mai încălzește cu putere ca mai înainte. Este un soare cu dinți de toamnă. Copacii nu mai sunt împodobiți cu frunze verzi, ci au căpătat o culoare ruginie. În curând, după prima brumă, trunchiul îi va rămâne gol și se va așterne pe jos covorașul de frunze arămii.

Păsările călătoare au plecat în țările calde lăsând cuiburile goale până la revenirea lor. Clopoțelul școlii s-a auzit din nou. Copii aleargă pe coridoarele aglomerate fericiți, povestind cu entuziasm despre peripețiile avute în vacanță.

Văile rumenite, privite de galbenul codrului stau cuprinse de o frumusețe lăuntrică. Lacrimi de nori curg șiruri cristaline țesute prin văzduh, stropi de binecuvântare, botezul semințelor puse în pământ să rodească pentru anul ce va veni. Niciun gospodar nu stă, ci dă zor pentru a pregăti pământul pentru iarnă. Zilele s-au micșorat simțitor, soarele nu mai are putere, razele lui timide stau ca niște umbre în veșminte îngălbenite.

Vântul iute și rece străpunge ca o sulită ra-

Andreea TÎNȚAR
Clasa I

murile dezgolate ale copacilor. Prințesa vara și-a luat rămas bun pentru câteva luni, lăsând loc toamnei mereu îmbrăcată în rochia ei multicoloră și plină de fructe.

Alexandra IVAN
Clasa a V-a E

Georgiana TOROABĂ
Clasa a V-a

Nostalgii de toamnă

Din copacii aurii
Cad steluțe arămii
Toamna trena și-o adună,
Țesându-și mândră cunună.

Crizantemele-s brumate,
Toate florile-nghețate.
Dimineața-i ceața rece
Nostalgia-n grădini trece.

Și pădurea-i supărată;
Și-a pierdut podoaba toată.
Cântăreții ei plecară,
Dar se-ntorc la primăvară.

Daria RĂDUCANU
Clasa a III-a D

Bunica

Există pe acest Pământ
O singură persoană care
Te iubește cel mai mult
Și îți va fi sprijin
La orice încercare.

Persoană care, necondiționat,
Te va îndruma pe-a ei cale
Și cu-al ei ajutor, treptat,
Vei descoperi ieșirea
Din al vieții labirint mare.

Este acea ființă iubită
Care va păși alături de tine
În lumea nedeslușită.
Te va veghea, și chiar în grelele momente
Îți va vorbi doar de bine.

Este ca o zâna bună,
Ce toate poftele îți face;
Cu bunătați și-o vorbă blândă,
Iarna-n pridvor ea te va aștepta
Indiferent de situație.

Ana Maria TUDOR
Clasa a VII-a E

Toamna

Cu alai de frunze reci,
Vine toamna harnică.
Prin livezi și prin grădini
Cu de toate darnică.

Cârd de păsări călătoare,
Profitând de-al toamnei vânt,
Pleacă-n țările de soare,
Cântecele nu mai sunt.

Micii țânci la școală vin
Cu emoție încearcă
Timpul ca să și-l petreacă
Învățând și studiind.

Darius COMĂNESCU
Clasa a III-a D

Toamna...

Toamna zâmbește la geam
Cu frunze moarte și brumă pe ram,
Cu flori spulberate de vânt
Și ploile ce cad pe pământ.

Când ai sosit? Mă-ntreb eu oare,
Că doar fusesem la mare!
Mă bucuram de raze de soare,
De nisipul ce mă ardea la picioare.

Azi parcă dintr-un vis m-am trezit
Când vântul rece la față m-a izbit.
Cu frunzele ce cad la pământ.
În dansul lor conduse de vânt.

O pasăre răzlețită de vânt
Își caută perechea cântând
Departate undeva, în văzduh,
Se aude un cântec pierdut.

Iasmina BĂZĂVAN
Clasa a VI-a C

Septembrie

Este toamnă, este frig
Soarele a ațipit,
Păsările au plecat,
Iar eu m-am întristat.

Admirăm covorul ei,
Mult ne bucurăm de el.
Frunze multe, colorate,
Sunt pe jos nenumărate.

Rând pe rând copiii voioși
Se îndreaptă către școală
Cu ghiozdănelele-n spate
Și cu cărți interesante.

Andreea POPESCU
Clasa a III-a D

Nimic o veșnicie

Universul paralel răsună
Vocea-mi întunecată
Și razele de neființă înșiruindu-se dansau,
Sufletul meu abandonat era de-o suferință controlată
Secunde ce par ere și epoci efemere urmau.

Lipsite de sens, versuri mă reprezintă
Să-mi propun un ideal în viață aș vrea,
Căci scriu idei sub formă succintă
Și nu-ți voi oferi dreptul să mă numești doar
„cineva”.

Tu nu îmi poți înțelege visul lăuntric
Ori motivul datorat acestei poezii ,
Realizez că am un suflet ahasveric,
Mă transpun prin abnegații.

Larisa Maria AVRAM
Clasa a VII-a E

Primăvara

E primăvară, soarele surâde!
Prin pomii albi și ninși de-atâtea ori,
O pasăre micuță se arată.
E albă, făcută din nori!

Și cântă, cântă neîncetat,
Răsună tot în adieri ușoare,
Iar glasul ei duios ne-a alinat,
După iarna cea neîndurătoare...

Un ghiocel îngândurat ascultă,
Este un tril atât de minunat!
Parcă venit dintr-o orchestră sfântă,
De îngeri albi cu ochii de smarald.

Bianca DUMITRESCU
Clasa a V-a C

Mama

Iubita mea mămică,
Sunt trup din trupul tău,
Și tu mereu mă aperi
De tot ce este rău.

Ești zâna mea cea bună ,
Care în vis apare,
Ca să mă ferească
De tot ceea ce doare.

Iubirea ce mi-o porți
Este atât de mare,
Iar eu ți-o răsplătesc
Dăruindu-ți câte o floare.

Eu nu sunt foarte mare ,
Și atât îți pot da-
O minunată floare
Și inimioara mea!

Bianca DUMITRESCU
Clasa a V-a C

Gândacul

Un gândac puțin cam mic
Ieri la mine a venit
M-am gândit la el un pic...
Pentru ce e el menit?

Duce-o viață în zadar,
Căci de el n-are habar.
Cuget n-are, la ce-i bun?
Poate carne pentru tun...

Nu știam ce să îi fac
Să fiu rău, să-i „pun capac”
Sau să-l las și să-i „dau pas”?!
Nu e bine să fii rău.

Inspirat de Dumnezeu
M-am gândit că-i darul Său
Și l-am pus în locul meu.
Nu e bine să fii rău.

Alexandru Sebastian COSTEA
Clasa a V-a

Bucurie de iarnă

Iarnă ce frumoasă ești,
Ca o zână din povești!
Vii cu multe bucurii
Și cu daruri la copii.

Fulgi de nea mici, delicați,
Pe fereastră așezați,
Țesuți cu multă-ndemânare
Iarnă, mare țesătoare!

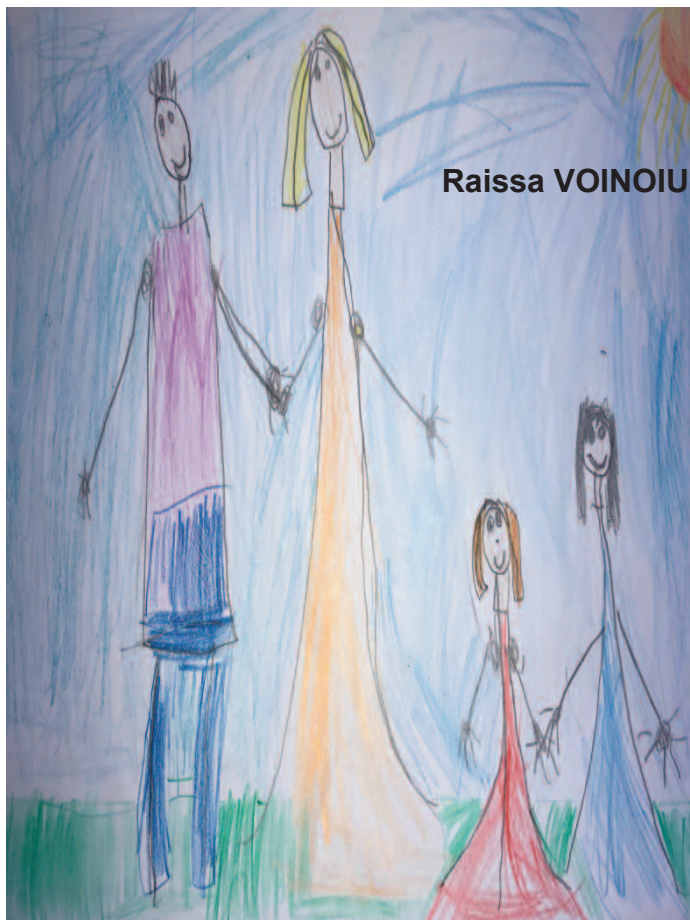
Tu l-aduci pe Moș în casă,
Ne pui cozonac pe masă,
Sufletele le-ncălzești,
Virtuțile tu trezești!

An de an colindători,
Pe la case cântători,
Ne vestesc în noaptea sfântă,
Bucuria ne-ntrecută:

Maria BĂDESCU
Clasa a V-a E

Cosmin IOSIF
Clasa a VI-a

Raissa VOINOIU

A treia fiică

A venit toamna bogată
Cu miros de mere coapte,
Cu plăcinte parfumate
Și cu ghiozdănel în spate.

Norii sunt întunecoși,
Dar noi suntem bucuoși
C-a început școala din nou,
Și-am primit un stilou nou.

Și cu strugurii din vie,
Și cu mare bucurie,
Alegăm toți pe câmpie.
Iar bunicul face-un must
Care-i foarte bun la gust.

Maria MATEI
Clasa a III-a D

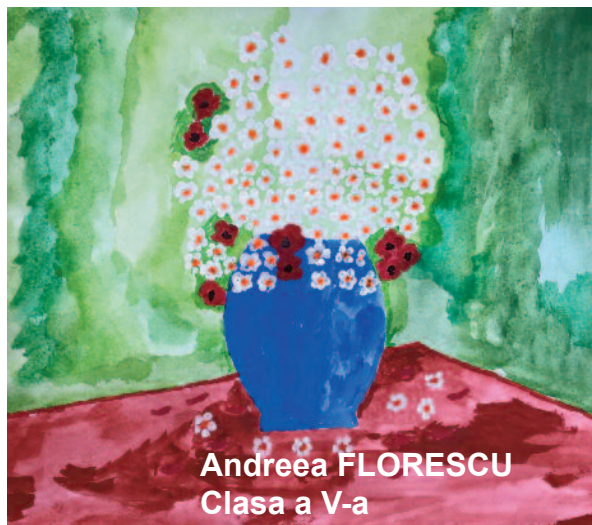

Oximoron

Încetează. Trăiește-ți ultima clipă de glorie!
Căci nemurirea te va ocoli,
Asemeni timpului ce răscolește ramura amintirii,
Ziua de ieri va evolua-n istorie.

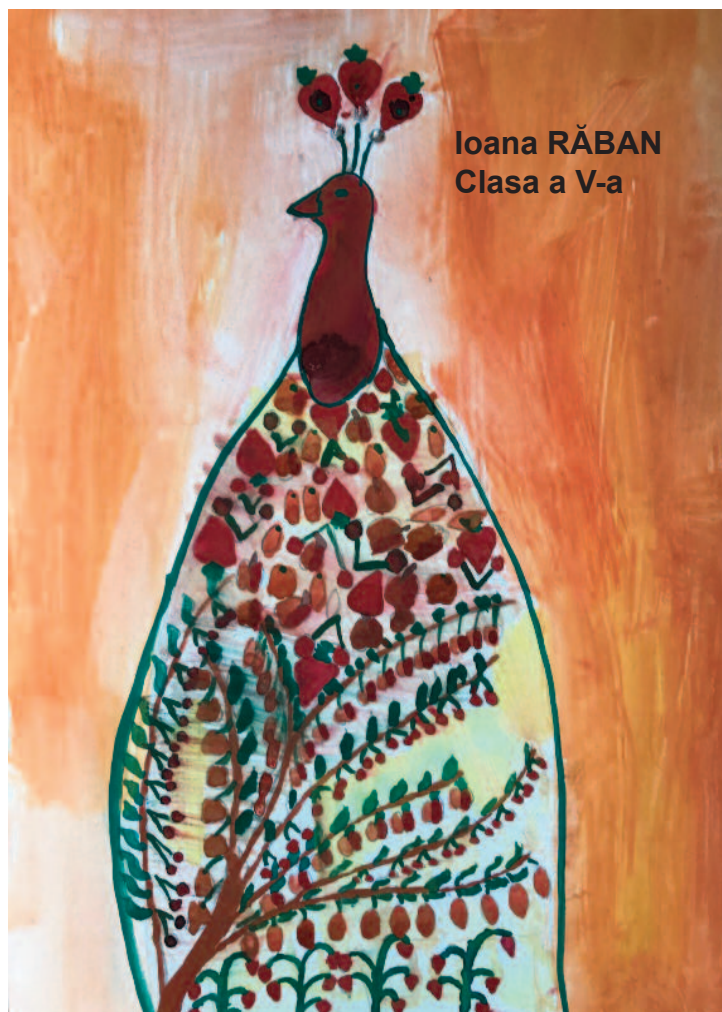
Și știu, lacrimi de sânge s-au scurs pe mormântul
vieții,
Încercând să găsim fericirea în speranțe-ntunecate.
Pricep c-am eșuat cu toții
În goana după suflete uitate.

Însă renaștem pe parcurs ce înțelegem propria ființă
Cât și iluziile ce le-am creat,
Ori trecem neobservați în neființă,
Abandonați de îngerul ce ne-a vegheat.

Andreea FLORESCU
Clasa a V-a

Larisa Maria AVRAM
Clasa a VII-a E

Ioana RĂBAN
Clasa a V-a

Albina și bujorul

Albinața e-o insectă,
Așa zice lumea toată.
Însă, ce să facă dânsa?
O paradă minunată.
S-a-mbrăcat ca un domn,
Cu cravată colorată,
Pe cap poartă un melon-
Eleganța-ntruchipată.
Mireasa este un bujor,
Nu-și găsește locușor
Cu rochița ei măiastră,
Galbenă ca mierea arsă.
Are-un voal lung, minunat,
Păianjenii l-au lucrat.
Așteptau cu bucurie
Și fanfara cu trompete
Tobe, flaute și violete.

Lidia PETRIA
Clasa V-a C

În livadă

Astăzi voi merge în vizită la bunici. Bunica are o grădină mare de legume, o iesle a oițelor și un lac unde bunicului îi place să pescuiască. Mie, totuși, îmi place cel mai mult livada de pomi fructiferi. Acolo bunica are meri, peri, gutui, pruni, cireși și vișini.

Într-un colț bunicul mi-a făcut o băncuță mică dintr-un stejar bătrân, lovit de fulger. Deasupra ei este o boltă formată din doi salcâmi arcuiți, apăruți de nicăieri acum câțiva ani. Ei au niște flori mărunte și albe cu nectar dulce. Primăvara parfumul lor umple livada cu o mireasmă îmbietoare. Bunica mi-a spus să nu rup niciodată vreo floare din ei deoarece sunt foarte sensibili. Și, nu doar bunicuța s-ar întrista pentru dispariția florilor, ci și albinuțele. În verile fierbinți zumzetul lor se aude de dimineață până seara. Acestea colindă și polenizează toată livada.

Pe la marginea livezii, se află un cireș bătrân pe care bunicul l-a plantat când m-am născut eu. Deși primăvara acesta nu prea a mai făcut cireșe, bunicul nu l-a tăiat. În acest cireș aveam o căsuță. În el mă cățăram și stăteam în căsuță după-amieze întregi. Mă urcam pe scara veche din sufraghie și intram pe ușița din lemn. Pe jos încă mai este un covoraș vechi și îmbăcșit. Pe pereții căsuței, de la un capăt la celălalt, sunt agățate desene mai vechi făcute de mine. Pe peretele din stânga este o fereastră cu niște perdele din dantelă albă. Într-un colț stau câteva jucării prăfuite: un

ursuleț de pluș cu o ureche ruptă, o păpușică fără păr, o mașinuță cu câteva roți lipsă și o tablă de scris spartă pe la colțuri. Atârnat de perete mai stă un ceas fără baterii.

După ce mă dau cu grijă jos, merg spre salcia bătrână, plantată acum mult timp. De ea este prins un leagăn simplu: o scândură legată cu două sfori prinse de cea mai groasă ramură a salciei. Acolo îmi plăcea să stau vara la umbra făcută de frunzele ei plângătoare. La început nu știam să mă dau singură, dar cu timpul am învățat. Mă urc din nou în bătrânul leagăn. Acum picioarele îmi ajungeau jos. Încep să-mi iau avânt și mă dau. Leagănul scârțâie. Cobor din acesta de teamă că va ceda.

Mama mă strigă spunându-mi că este timpul să plecăm acasă. Mă mai uit o singură dată la băncuța veche, la căsuța prăfuită din copac și la bătrânul leagăn apoi pornesc spre curtea din față. Îmi iau rămas bun de la bunica și bunicul, apoi mă urc în mașină unde mă fură somnul. Fără să-mi dau seama mașina se oprește în fața porții de acasă. Mă dau jos din mașină și pornesc spre camera mea. Îmi iau un caiet și încep să scriu despre zilele verii petrecute în livadă.

Ioana NIȚU
Clasa a VII-a A

Visul

Un simplu vis, un vis frumos,
Gândul ți-l străfulgeră,
Elixir al cruntei realități,
Un loc unde orice om cugetă.

Visul meu prinde aripi,
Aripile libertății mele,
Vistierul încărcat de curcubeu
Până și în imaginația minții rele.

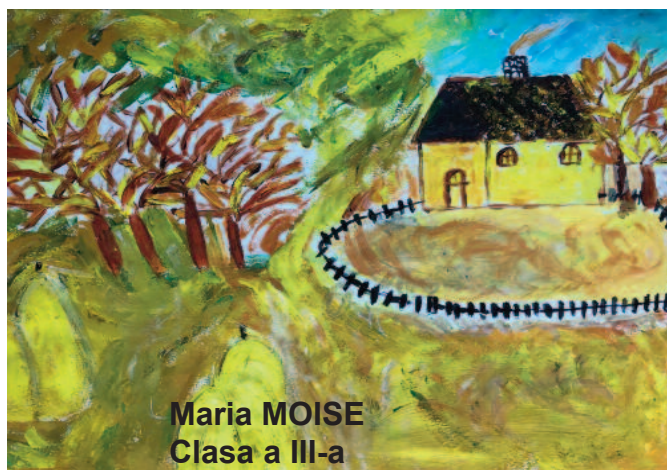
Andra Mihaela NIȚULESCU
Clasa a VII-a C

Dulce – înfricoșătoare escapadă a dorinței mele,
Razele ce – mi luminează calea viitorului,
Pictură în dulci acuarele,
Imnul victoriei mele,
Fereastră veșnic luminată a gândurilor eterne.

Ghiara gândurilor negre te va străpunge?
Mozaic al inimii grele;
Patul meu de albastrele,
Ai stat vreodată în ale sufletului ploii grele?

Andreea DUMITRU
Clasa a V-a

Maria MOISE
Clasa a III-a

Un anotimp de vis

Iarna s-a declarat învinsă. Împreună cu micii săi războinici și cu cel mai puternic aliat al său, năprasnicul ger, i-a lăsat locul primăverii să stăpânească pământul. Boarea caldă a primăverii cu iz de iarbă umedă plutea prin aerul proaspăt.

Primăvara își așternuse alaiul de flori peste

deschizându-se timizi în fața naturii voioase. Livezile îmbrăcate în haina de sărbătoare îi zâmbeau vremii frumoase și timpului plăcut.

Gingașele flori multicolore își așteptau nerăbdătoare oaspeții mult doriți, suavii fluturi și harnicele albine, ce le făceau să se simtă importante. O paradă a eleganței și delicateții s-a pornit în întreaga poiană. Soarele le învelea într-o baie de lumină trandafirică, în care ele se scăldau cu plăcere.

Întreaga natură era colorată în nuanțe de rubin și de safir.

Fragedul colț al ierbii a ieșit la lumină. O picătură de rouă aluneca încetșor ca o lacrimă fină pe obrazul unui copil.

Gândăceii au ieșit la soare, dezmoșindu-se după o iarnă grea și friguroasă. Furnicile mișunau peste tot, căutând hrană pentru a o pune la păstrare. Buburuzele au plecat în

lume pentru a-și descoperi importanța.

Frumusețea naturii trezește speranța și bucuria în sufletele oamenilor. Primăvara este un prilej de bucurie și un adevărat rai pe pământ.

Maria BĂZĂVAN
Clasa a

crânguri și poieni. Șuvoaie de lumină se revărsau pe pământ, străpungând alburii nori. Lumina aurie și mângâietoare a măreței mingi de foc a deschis scena pentru concertul micilor soprane. Slabe triluri cristaline anunțau sosirea păsărilor. Orchestra pădurii și-a început repetițiile pentru prima sa serenadă după atât de mult timp departe de casă. Întreaga natură începuse să vibreze de proștețime și de veselie.

Ploi de miresme se scuturau din maramele albe ale bătrânilor copaci. Unul câte unul, mugurii plesneau la atingerea gingașă a soarelui,

Anda ROBEA
Clasa a VI-a D

Școala mea

Uite școala, ce frumoasă,
Cu ochi mari și o fereastră!
Cine oare a venit
Ne-ntrebăm neliniștit?

Mulți copii voioși, zglobii
Cu dorințe mii și mii.
Tainele cărților să dezlege
Cu dascălii alături le vor înțelege.

Francesca ZAHARIA
Clasa a III-a D

Daria DICU
Clasa a VI-a

E iarnă și-n suflet

Nemilostivă iarnă !... Viforniță grozavă!
Troieni de zăpadă se ridică-n slavă!
Vântul aprig, fără a face popasuri
Șuieră și urlă pe mii și mii de glasuri.

Tu biciuiești obrajii cu viscolul vrăjmaș
Și faci să-nghețe binele-n sălaș.
Închiseră mânușile caselor de piatră
Căci focul milei nu pâlpâie în vatră!

Nemilostivă iarnă! ... Cum urlă vântul
Nădejdi topite-n piept... geme pământul...
E moarte pretutindeni, că-i gheață-n orice pom
și ... nefiresc...și-n sufletul de om.

Maria BĂDESCU
Clasa a V-a E

Bucurie

Toamna s-a sfârșit
Iarna a sosit.
Cu lapoviță și ninsori,
De se face mult noroi.

Când pământul a-nghețat,
Zăpada s-a așezat.
Derdelușul cu copii
Este plin cu bucurii.

Afară s-a înnoptat,
Copiii s-au întristat,
Vin acasă supărați,
Cu obrajii îmbujorați.

Bianca COSTACHE
Clasa a VI-a A

Aș vrea...

Aș vrea să nu mai fie toamnă, iarnă,
Să nu se scuture culorile în văi,
Vara să stea cu rochia – i de doamnă
Pe curcubeul proaspetelor ploi.

Aș vrea să nu mai plângă timpul
Când curge fluviul anilor din nori,
Pe trupul gol să stea doar anotimpul
Ce poartă haina cea de ploi.

Bianca Valentina ILIESCU
Clasa a VII-a C

Prietenele mele, cărțile

Prietenul meu din lumea cărților nu este pur și simplu un personaj. În opinia mea, prietenul adevărat din lumea unei cărți este chiar scrisul, textul, povestea mărginită de doar două coperti.

Fără acesta, fără literele și cuvintele îmbinate formând o întreagă lume în mintea noastră, n-am ști nici măcar de acțiunea cărții, la fel pentru personaje. N-am cunoaște nimic, cartea ar fi doar o grămadă de foi albe ținute de două foi mai rezistente. Nici măcar titlul n-ar apărea. Dar, cu ajutorul lor, noi putem afla despre locuri, personaje și să formăm relații cu ele, trăind aceleași sentimente. Astfel noi intrăm în lumea creată de autor, fiind un spectator al acțiunii, nu putem face nimic. Ne imaginăm universul, firul narativ curge prin cuvinte, totul devenind mai interesant. Un cititor, chiar și în timpul altui lucru, tot se gândește la cum va progresa povestea, ea fiind făcută doar din cuvinte.

Cuvântul ne-a ajutat în atâtea locuri. El formează conversații, scrisori, mesaje și îmbină o carte pe dinăuntru. Cuvântul a apărut de când este omul, fiind un fel de frate al nostru, al tututor. El crește, ca noi, odată cu viitorul apropiat, se schimbă, devenind mai științific, tehnic sau chiar redescoperit din vechime. Însă cuvântul are și o altă parte. Cu toate scrierile făcute să creeze un univers minunat în mintea cititorului, în orice poveste există și antagonistul. Cum credeți că sunt născocite cele mai oribile părți din cărți? Exact în același fel precum celelalte. Cuvântul este împărțit în două. Când autorul scrie, se gândește la două lucruri în același timp, ca și cum doi oameni

sunt pe umerii lui, unul șoptindu-i personajele pozitive, peisajele încântătoare, iar celălalt spunându-i numai rele, cum să cadă un protagonist, cum să facă niște scene părănd imposibil de scăpat. De ce credeți că există și un final tragic?

Știți cum unele personaje se pot ascunde cu ușurință? Prin metaforă, cuvântul se ascunde după el însuși. Astfel, nu totul pare a fi ceea ce este, autorul poate să se joace cu creierul nostru, ascunzând o sumedenie de lucruri în spatele a câtorva cuvinte. Un cuvânt se poate referi la multe altele, dezorientându-ne prima oară când citim paragraful.

Cuvintele sunt și motivul pentru care ne întoarcem la aceeași carte fără a ne plictisi. Ultimele rânduri de la fiecare capitol ne țin în suspans. Ce se va întâmpla? Cine era acea figură întunecată? De ce s-a întâmplat asta? Ne punem întrebări nenumărate, gândindu-ne la carte aproape toată ziua.

Autorul se asigură că cititorul nu va lăsa cartea pâna n-o va termina prin aceste întrebări.

Cu toate acestea, mulți spun că un prieten dintr-o carte este un personaj. Însă eu cred că un prieten fără de care nici cărțile n-ar exista, este unul mai bun decât acel ce se bazează pe el, ca membrii unei familii.

Nucu Ștefan STAN
Clasa a VII-a B

Luna Mai

Luna Mai e o sărbătoare,
Se-apropie și vacanța mare,
Mai avem puțină școală,
Și ne bucurăm de vară.
Iriși, crini, maci și lalele,
Astea sunt florile mele,
În grădină le găsești,
Miroase-le, de voiești!
Iarba verde și înaltă,
Se leagănă lângă baltă,
Salcia cea plângătoare,
Aproape c-a dat în floare.
Sprinteni, veseli iepurași,
Coloratul fluturaș,
Zburdă veseli în câmpie,
Pan' la vara ce-o să vie.

Ancuța CIOCOIU
Clasa a IX-a

Cărțile

Totul a început cu mult timp în urmă, când de onomastica mea, printre jucării, bunica a strecurat o carte. Obişnuit să-mi hrănesc imaginația flămândă cu jocuri și jucării, am privit mirat copertile frumos colorate și am început să răsfoiesc paginile.

Așa am făcut cunoștință și a început totul.

Un început fascinant pentru ochii scormonitori și mintea dornică de cunoaștere a unui copil ce pășea timid în lumea ce-l înconjura, o lume a camarazilor fie de aceeași vârstă cu el, fie mai mari sau mai mici, dar și a oamenilor mari. Am devenit rapid și în mod sigur, pentru totdeauna, captiv al unui tărâm fabulos, tărâmul majestațiilor sale – Cărțile. În paginile lor am descoperit freamătul aventurilor, gustul divin al victoriei, lacrimile amare ale eșecului și mai târziu, parfumul îmbătător al dragostei. Toate le-am găsit ferecate între două coperti.

Era suficient să răsfoiesc paginile lucioase mirosind a cerneală tipografică sau îngălbenite de timp sau poate de drumul străbătut alături de alte generații și sufletul îmi tremura înfiorat de prospețimea ploii, arșița soarelui, inocența zăpezii și suflul tăios al vântului. Tot ele m-au ajutat să învăț să cern între prietenii adevărați și prietenii de moment, să fiu eu chiar dacă ceilalți mă vor altfel, să nu-mi fie rușine când mama mă sărută pe frunte în prezența altora, pentru că bucuria cu care ne manifestăm iubirea nu trebuie îngrădită de superficialitatea ironiilor celorlalți. Am călătorit în deșert, am fost prinț și cerșetor, am navigat pe valurile înspumate ale mărilor, am descoperit noi continente, am adus mirodenii din Indii. Am fost călăuză, pirat, vrăjitor și într-o bună zi am simțit cum obrajii mei se

îmbujorează iar inima imi bate mai repede fie pentru o prințesă războinică, fie pentru o Cenușăreasă ce-și aștepta prințul. Mi-au fost dascăli desăvârșiți ajutându-mă să înțeleg că regulile percepute mai deunăzi ca granițe limitatoare sunt necesare și, deși pare greu de crezut, oferă protecție. M-au învățat să-mi urmez visul, să cred în mine și să merg mai departe când pierd o bătălie pentru că mâine voi flutura la finele războiului steagul victoriei.

Generozitatea cavalerilor medievali, a războinicilor adevărați, m-a învățat să împart, să dăruiesc.

Așa că, am împărtășit și prietenilor, colegilor ceea ce am citit sau am învățat din paginile lor.

Atunci am descoperit prieteni noi, prieteni care merg ca și mine la bibliotecă sau în librării. Ce lucru minunat, o carte, mi-a adus în dar un prieten, apoi au urmat și alții!

Lumea lor fantastică m-a absorbit, iar eu sunt un prizonier fericit ce nu dorește să renunțe la lanțuri, acestea oferindu-mi, în mod paradoxal, libertatea. Tot ce am trăit și trăiesc prin intermediul cărților, face să simt uneori, totul atât de aproape, tangibil așa putea spune, iar alteori, atât de departe. De nenumărate ori, după lungi ore de lectură, îmi îndrept privirea spre depărtările albastre ale cerului, frământat de întrebări: „Oare eu voi realiza, vreodată, ceva mare?”

„Oare și aventurile mele vor fi povestite de cineva? Prietenii îmi vor sta alături în clipele grele?”, „Oare voi ajunge un om adevărat, cum îmi spune bunica?”

Radu STĂNOI
Cls. a VII-a B

Cu inima în primavară

Florile de pe alee
Sunt eterne curcubee,
Clopoștii de lalele,
Parc-ar fi buchet de stele.
Soarele mângâietor,
Sare-ntruna-ntr-un picior,
După lacu-ncântător,
Se ascunde-un norișor.
Pe drumul cu toporași,
Plânge trist un greieraș,
Chiar și micii fluturași,
Zburdă lin peste imaș.
Iar bătrânii mei copaci,
Te întreaba ce mai faci,
Printre ochi de mugurași,
Care sunt niște poznași.
Zbor de păsări călătoare,
Se aud din depărtare,
Zburdă-n drumul lor spre soare,

Parcă este sărbătoare.
Ne-am dorit ca să apară,
Într-o nouă primăvară,
Cu alai încântător,
Pe pământ multicolor.

Eva POPEȘANU
Grupa Albinuțe

Ancuța
CIOCOIU

Clasa a IX-a

Prietenul meu din lumea cărților

Încă de când am învățat să citesc, obișnuiam să mă identific cu personajele din cărți. Bănuiesc că toți ne-am crezut Prâslea cel Voinic, Harap-Alb sau chiar Albă ca Zăpada, în cazul fetelor. Eu însă, îndemnat de sora mea mai mare, am ajuns să citesc cărți cu mai multă acțiune, cum ar fi „Harry Potter” de J.K. Rowling.

Cu cât citeam mai mult, cu atât începeam să mă identific cu personajul principal, numele acestuia fiind întâlnit încă din titlu (Harry Potter). Creșteam odată cu el, trăiam aventurile alături de el și îmi era frică la fel cum trebuie să-i fi fost și acestuia, de fiecare dată când se confrunta cu forțele malefice ale răului.

Eram atât de fascinat de șirul întâmplărilor din carte, încât eu împreună cu verișoara mea obișnuiam să ne prefacem că suntem personaje din carte, interpretând scene și replici. Când mă aflam în situații în care eram nesigur de modul în care ar trebui să acționez, mă gândeam cum ar proceda personajul meu preferat, pe care îl admiram atât de mult și pot spune că, în anumite cazuri, chiar a fost de ajutor.

Îmi plăcea atât de mult, încât citeam oriunde, oricând, inclusiv la școală, în pauze, chiar dacă în-

totdeauna mă rugau colegii să mă joc cu ei sau să ieșim în curte. Deși mi-ar fi plăcut, pur și simplu nu mă puteam dezlipi de carte. Suspansul mă împiedica să o las de o parte și tot ce-mi doream era să afl ce s-a mai întâmplat mai departe.

Din nefericire, ca orice carte și aceasta are un sfârșit. Cu toate că eram trist că s-a terminat, în același timp simțeam o mică parte din emoția și fericirea lui Harry, căci binele a triumfat și răul a fost învins, iar ulterior a reușit să aibă o viață normală, construindu-și o familie frumoasă și având trei copii. Mai mult, prietenii de nădejde care îi fuseseră alături până atunci au rămas alături de el chiar și la vârsta maturității.

Multumită acestor cărți cu Harry Potter, mie a început să-mi placă să citesc și, mai mult, am avut chiar de învățat din aventurile personajului atât de drag mie. Am crescut alături de el, am învățat să fiu perseverent, curajos și să muncesc pentru a ajunge acolo unde îmi doresc și, mai ales, am înțeles că niciun rău nu este mai puternic decât forța binelui.

Andrei Petruț MODEL
Clasa a VII-a B

Copilărie...

E o zi scaldată-n soare
Printre-ai noștri brazi înalți,
Într-un mic sătuc ce pare
Un viu suflet, o chemare
Spre sfânta copilărie,
Spre momente dulci și calde,
Către lumea fără margini,
Către cărțile cu pagini
Cu miros îmbătător.

Și astă lume prea duioasă,
Neînțeleasă de-un adult,
Stă falnică, semeață
Sub mâna bunicilor,
Ce duios ei o ascund.

Acel dulce glas al bunei,
Ce ușor spre dimineață
Cu a sa mână caldă, bună
Ea te mângâie pe față
Și te trezește ușor,
Șoptind la ureche dulce
”Neața bună, puișor!”
Ș-atunci somnul nu-ți mai fuge.

Și bunul, cu a sa mustață
Pe a sa dulceagă față,
Cu ochii limpezi și calzi,
Mă dezmiardă printre brazi.

Tu, dulce copilărie,
Visul scurt al tinereții,
Ce-ncălzești inime reci
Iar apoi, subtil tu pleci,
Pentru lunga veșnicie.

Rareș Mihail BUNESCU
Clasa a-VIII-a D

Teodora GHEBARU
Grupa Albinuțe

Harry Potter-recenzie

Voldemort este personajul negativ din întreaga serie de cărți „Harry Potter” scrisă de J.K. Rowling. Autoarea îl portretizează ca fiind un copil orfan ce a crescut fără dragostea parentală. Mama lui, ce era o Non (face parte dintr-o familie de vrăjitori, dar nu are puteri magice), a murit la scurt timp după ce el s-a născut. Merope Gaunt, mama lui Voldemort, a folosit o poțiune de dragoste pentru a îl face pe Thomas Riddle, un tânăr chipeș din satul ei natal, să se îndrăgostească de ea. După ce s-a risipit efectul poțiunii și Thomas a aflat că Merope este o vrăjitoare, a părăsit-o cu toate că era deja însărcinată.

Ajuns la adolescență, după ce și-a terminat studiile la Hogwarts, și-a ucis tatăl și bunicii din partea acestuia, toți fiind încuiați (persoane fără puteri magice), cu sânge rece din pură ură pentru faptul că a părăsit-o pe mama sa. Din ura față de tatăl său se naște ura lui pentru Încuiați și pentru copiii acestora cu puteri magice (Sânge-Mâli), așa că formează o armată de oameni ce îi împărtășesc ura. Toți membrii sunt cunoscuți drept Devoratori ai Morții și după fiecare crimă proiectează pe cer un craniu verde din gura căruia iese un șarpe, Semnul Întunecat.

Nu vrea să mai fie recunoscut sub numele de Tom Riddle deoarece este numele tatălui său așa că formează anagrama Lord Voldemort. „Voldemort” vine din franceză și se traduce „zbor de moarte”.

Cu puțin timp înainte ca Harry James Potter să se fi născut, în perioada în care Lordul Voldemort era la putere, Sybil Trelawny a făcut o profeție ce prezicea căderea Lordului Întunecat. „Cel care are put-

erea de a-l birui pe Lordul Întunecat se apropie... născut din neantul celor care l-au înfruntat de trei ori, născut la apusul lunii a șaptea... și Lordul Întunecat îl va marca drept egalul său, însă acesta va avea puteri pe care Lordul Întunecat nu le cunoaște... și unul dintre ei trebuie să moară de mâna celuilalt, căci nici unul nu poate trăi în timp ce celălalt supraviețuiește...”

Severus Snape, un Devorator al Morții, aude jumătate din profeție și se duce imediat să îi povestească Lordului. În acel moment existau doi copii la care s-ar fi putut referii profeția – Harry Potter, fiul semi-pur a lui James și Lily Potter; și Neville Longbottom, fiul cu sânge pur a lui Frank și Alice Longbottom.

Ambele familii au luptat de trei ori împotriva lui Voldemort și ambele familii erau membri ai Ordinului Phoenix. Ambii copii erau născuți la sfârșitul lunii a șaptea, iulie.

Voldemort l-a ales pe Harry, în locul lui Neville. Dumbledore a spus că acest fapt se datora faptului că Harry avea același statut precum Voldemort, era semi-pur.

Pentru a împiedica împlinirea profeției, Voldemort, decide că Harry Potter trebuie omorât de el însuși cu orice preț, așa că în noaptea de Halloween a anului 1981 se duce în casa familiei Potter și îi omoară pe James și Lily Potter. Datorită faptului că mama lui s-a sacrificat pentru ai salva viața, Harry, este protejat de cea mai puternică magie: iubirea; astfel, în momentul în care Voldemort folosește blestemul fatal se distruge pe sine, nu pe Harry.

Când Harry are 14 ani, Voldemort reușește să învie primind ajutor de la unul dintre slujitorii săi. La vârsta de 17 ani, Harry Potter, îl învinge pe Lordul Întunecat o dată pentru totdeauna și pune capăt războiului. Fiind copilul unei poțiuni de dragoste, Voldemort nu poate iubi și nu înțelege ce este iubirea, defecte ce au dus la înfrângerea lui.

Cezara NEDELEA
Clasa a VII-a B

Chip divin

Vocea tânără a vântului șoptește versurile noii partituri a renașterii. În timp ce petalele florilor care încarcă pomii îmi amintesc de sufletul înghețat al iernii de mult pierdute.

Trezită de dansul câtorva raze jucăușe și nerezistând chemării naturii ce șoptește foșnetul fericirii, ies în curtea casei bunicilor scufundându-mă în apele liniștitului ocean de lumină ce a cuprins parcă întreg universul. Pășesc pe iarba înglobată în vise și simt cum întreaga mea ființă vibrează la cântecul naturii.

Asemenea unei buburuze ce evadează, lăsându-se pradă abisului, înaintez printre ierburi, vise și flori, simțind cum noul anotimp îmi străpunge sufletul, insuflând speranță, putere și fericire.

Ridic ochii spre cer, urmărind zborul grațios al unor fluturi ce se îneacă în ziua limpede și lină. Câțiva norișori încep să se îmbulzească, țesându-și marginile printr-o ață nevăzută.

Bianca POPA
Clasa a V-a

Pata mare, luminoasă, creată începe să prindă contur și, în mai puțin de câteva secunde, apare creionat pe întinderea mării suspendate un chip blând, plin de divinitate și de iubire: cel al Maicii Domnului, cu pruncul în brațe.

Iar în acel moment, corzile sufletului încep a vibra în concordanță cu ritmurile universului, pe care le simt în întreaga ființă. Inima mea se transformă într-un ghem de raze atât de multe câte păsări încântă vazduhul cu un ghem de ciripiri. Mă simt cuprinsă în vraja renașterii, mă identific cu natura, devin oglinda lumii celor care nu cuvântă.

Primăvara este, printre altele, anotimpul iubirii...Anotimpul în care împărțim dragoste și speranță, cu ajutorul unui simbolic mărtișor, în care sărbătorim bucuroși ziua celei mai dragi ființe, a mamei. Paștele, sărbătoarea Învierii Domnului, a biruinței vieții în fața morții, oferă primăverii o și mai mare încărcătură emoțională. Schimbările din natură ne dau puterea de a crede că totul este posibil, că putem realiza orice, prin muncă și încredere.

Ideal ar fi ca tot ce atingem cu sufletul să se facă poem. Ideal ar fi ca un cor de armonie natura să închege, să n-o poată învinge desfrunzirea. Ideal ar fi să nu cunoască decât înflorirea, de toamnă să se poată ascunde. Ideal ar fi ca toată ființa naturii să-și mai adune o dată puterea de a fi, s-o toarne în lut proaspăt de copil și-n privirea dintâi a uimirii lui.

Raluca Maria VÎLCEANU
Clasa a IX-a

Spectacolul Renașterii

Dimineța și-a deschis ochii înecați în stele, iar natura plină de frumusețe a mai căscat o dată a somn printre izvoare și a trimis sulița de sunet a păsărilor să anunțe că inima de foc a cerului a topit stelele albe pe chipul ierbii.

Până acum câteva zile, întreaga fire se concentra în imaginea ingenuă a unui fulg de nea, în care se resfrângea tot universul, iar fiecare respirație a sufletului îngheța, spărgându-se în zeci de fragmente de simțire. Petalele smulse și purtate în valuri, acum pe aripile unei adieri blânde, trezesc încă amintirea iernii a cărei amprentă se dizolvă ușor printre nuanțele generatoare de speranță ce inundă universul.

Răsfrângându-se printre firele de iarbă ce nu de mult timp au străpuns pământul și care încearcă să se afirme pe scena naturii, imprimând transparență unor frunze cu aripi de catifea, soarele cupride firea într-o sărutare dulce.

Copacii dezmorțiți, gata să deschidă cu bucurie de copil cadourile renașterii, se întind spre infinit realizând legământul cerului cu pământul, încurajându-și bobocii fragezi a înflori răcoroși delaolată cu primăvara.

În frunte cu rândunica, păsările călătoare vâslesc prin cer, oferind un minunat spectacol de acrobație și încântându-mă cu vocile ce se armonizează perfect cu suava poezie a culorii și miresmelor. Printre valurile de verdeață, livezile își cântă în cor înfrunzirea, iar pădurea privește, asemenea unei fete cu ochii verzi ca frunzele, imaginea conturată cu pensula creatorului până la cel mai mic detaliu. Învăluită de farmec, ea nu poate fi cuprinsă de mintea și înțelepciunea omului efemer...este dovada incontestabilă a puterii divine. Iar mângâiată de aripă și liniștită de cântec, natura este transfigurată prin praf magic, auriu al florilor de abia deschise.

Printr-un păienjeniș ca o sită nevăzută se cern raze, fericire, proșteime iar reflectarea pe pământ a sacralului prin forțe metaformozante împrăștie asupra firii iz de viață, speranță fiind concentrată în fiecare particulă a reînvierii.

Și cel mai rece chip se lasă pradă forțelor primăverii, căreia îi întâmpină cu brațele deschise sosirea triumfală acompaniată de marșul milităresc al gândacilor întorși la viață.

Raluca Maria VÎLCEANU

Clasa a IX-a

PRIETENIA PRIN CULTURĂ ȘI CIVILIZAȚIE

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești continuă în anul școlar 2016-2017 drumul unei vechi colaborări cu Școala „Milutin I Draginja Todorovic”, Kragujevac, printr-un nou proiect educațional internațional intitulat „Prietenie prin cultură și civilizație”.

Proiectul urmărește să intensifice colaborarea activă în domeniul educațional al copiilor, părinților și dascălilor din cele două școli, să-și facă cunoscute obiceiurile și tradițiile, să stimuleze creativitatea copiilor, să-i determine pe aceștia să respecte și să iubească mediul înconjurător indiferent de granițe, îmbogățindu-și astfel reciproc cunoștințele.

Activitățile desfășurate în perioada 19 - 23 octombrie 2016, în școala sârbească, au stat sub semnul educației pentru diversitate, pentru promovarea culturii și tradițiilor româno - sârbe. Cu acest prilej, copiii și profesorii români, care s-au deplasat în Serbia, au participat la activități educaționale alături de copiii și profesorii din școala gazdă, respectiv ateliere de educație plastică, spectacol de teatru, muzică și dans.

Un moment deosebit de interesant al vizitei a constat în diseminarea rezultatelor școlii în proiecte educative realizate sub forma unor filme. Unul dintre acestea a fost înscris la Festivalul internațional KREF pentru filme educative organizat de soci-

etatea profesorilor, unde școala a obținut locul al

II-lea, iar altul intitulat „Lumina de la Smiljan” a fost realizat cu ocazia împlinirii a 160 de ani de la nașterea lui Nikola Tesla, clasându-se în primele zece filme din Serbia.

În acest fel s-au evidențiat importanța valorilor culturale, tradiționale, științifice, democ-

ratice, a respectului pentru diversitate, demnitate umană, libertate, egalitate.

Știut fiind faptul că parteneriatele reprezintă o adevărată oportunitate de învățare pentru toți cei

implicați-profesori, elevi, părinți, comunitate și în acest context, toți participanții au avut de câștigat prin acumulare de noi cunoștințe, schimb de idei, acces la noi materiale didactice și informații.

Prin continuarea acestui proiect, beneficiarii vor înțelege și vor aplica corect conceptele, valorile și principiile democratice, vor identifica soluții pentru ameliorarea aspectelor negative ale societății, vor exersa munca de echipă și utilizarea unor tehnici de comunicare eficientă între copiii și dascălii cele două țări vecine și prietene.

Prof. învă. primar Claudia Maria TOMESCU
Prof. Elena Amalia COMĂNESCU

Săptămâna Educației Globale (14-18 noiembrie 2016)

În perioada 14-18 noiembrie 2016, elevii Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” Pitești, începând cu cei de la clasele pregătitoare și până la cei de gimnaziu, coordonați de cadrele didactice, au participat cu implicare și responsabilitatea specifice vârstei lor la activități diverse, desfășurate sub genericul acestei săptămâni- „Împreună pentru pace!”

Este una din numeroasele acțiuni în care s-au implicat elevii noștri (activități de voluntariat – „Let’s Do it, România!”, „Adoptă o sală de clasă”, „Crăciunul într-o cutie de pantofi”)- ce au avut ca rezultat responsabilizarea acestora, dezvoltarea spiritului de echipă, cunoașterea valorilor naționale și umane. Activitatea s-a bucurat și de implicarea unor parteneri din cadrul Ministerului de Interne și a unor școli din Italia, prin doamnele profesoare care predau acolo cursul de Limbă, Cultură și Civilizație. De asemenea, ea a avut răsunet și în presa locală, prin bunăvoința publicațiilor Argeșul și Școala Argeșeană.

Coordonator de proiecte și programe educative,
Prof. Manuela DOVLEAC

Proiectul Educațional Municipal *Tradiții și obiceiuri din Muntenia* - poartă spre tezaurul tradițiilor românești

Înscris în CAEM, Nr.510/13.01.2016, poziția 6 A5, proiectul social cu participare directă „Tradiții și obiceiuri din Muntenia” se

încadrează în domeniul cultural-artistic și a implicat 72 cadre didactice, care au îndrumat aproximativ 400 elevi din Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” și din următoarele școli partenere: Școala Gimn. „Regele Mihai I”, Școala Gimn. Nr. 142-București, Școala Gimn. „Dan Berindei”-Roșiori de Vede și Primăria sector 6.

Prin acest proiect ne-am propus să valorizăm tradițiile și obiceiurile poporului nos-

tru în contextul actual socio-cultural, pentru a sădi în inimile copiilor dragostea pentru frumos și autentic, armonie, grație, ritm. Să învățăm elevii să aprecieze frumusețea portului popular, a dansului și a cântecului românesc, a meșteșugurilor tradiționale, să cultivăm valorile poporului român.

Diagrama Gantt a proiectului a cuprins 8 activități, în decursul unui an școlar, în următoarea ordine:

- promovarea proiectului;

- obiceiuri și datini populare muntenești;

- „Cântec, joc și voie bună ca la noi, în Muntenia;

- „Mult e dulce și frumoasă limba ce-o vorbim”;

- „Mândre cântece străbune muntenești”;

- tradiții și obiceiuri de Paște din Muntenia;

- „Noi suntem munteni”;

- Evaluarea și diseminarea rezultatelor proiectului.

- continuare în pag. 34 -

Una dintre cele mai interesante activități din cadrul programului a avut loc în săptămâna

„Să știi mai multe, să fii mai bun” în școala noastră și a presupus șezătoarea literară „Noi suntem munteni” și expoziția cu același nume. La activitate, au participat elevi, părinți și cadre didactice din școala noastră și din cele două școli partenere din București. Elevii bucureșteni au fost însoțiți de d-na prof. Mărășescu Elena, coordonator proiect, și d-nele prof. Gheorghe Amalia și Ion Eugenia.

În cadrul șezătorii literare, s-au demonstrat elemente folclorice specifice spațiului munteșesc: dansuri și cântece populare, prezentare de costume populare însoțite de povești bătrânești, legende autohtone, ziceri și ghicitori. S-au acordat premii pentru „Cel mai frumos costum popular”, „Cel mai

bun interpret”, „Cel mai înțelept”, „Cel mai original muntean”, „Cel mai bun recitator”. Elevii au aflat originea unor toponime și au tradus în limba engleză unele

cântece munteșesti pentru a conștientiza frumusețea și expresivitatea graiului nostru.

Expoziția „Noi suntem munteni” a surprins fotografiile din cadrul proiectului, podoabe și obiecte confecționate manual cu motive tradiționale, un studiu etnografic despre Muntenia și prezentarea unor hărți, realizate de elevi, cu primele atestări documentare ale Munteniei, așezare, județe, granițele Valahiei.

Rezultatele finale ale proiectului s-au materializat în CD-uri cu muzică populară și dansuri din Muntenia, hărți, obiecte, podoabe cu motive populare, studiul etnografic și o galerie foto-video. Însă, cel mai important este bagajul emoțional și faptul că am reușit să-i facem pe copii să conștientizeze valorile și rădăcinile neamului românesc.

La nivelul Șc.Gimn. „Mihai Eminescu”, activitățile au fost coordonate de

prof. dr. Haiducu Marian, directorul școlii, și de prof. Popa Miana. De asemenea, în proiect s-au implicat, prin diferite activități, următoarele cadre didactice: Corina Barbu, Carmen Ionescu, Vicenția Petrache, Daniela Săveanu, Bianca Amarie, Corina Dumitrescu, Lavinia Orășanu, Manuela Dovelac, Sebastian Florescu și Dana Florescu.

Le mulțumesc tuturor deopotrivă, părinți, elevi, profesori, și consider că prin acest proiect am reușit cu toții să consolidăm colaborarea dintre școală, familie și comunitate și să le deschidem elevilor o poartă spre tezaurul nostru tradițional.

Prof. Miana POPA

OFERTA EDUCAȚIONALĂ 2016-2017

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” pune la dispoziție pentru anul școlar 2016– 2017 următoarea ofertă educațională:

PLAN DE ȘCOLARIZARE AN ȘCOLAR 2016-2017

ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR

– 3 GRUPE de grădiniță cu program normal (8.00-12.30): 70 preșcolari

Pe parcursul acestui an vor avea loc activități conform Curriculumului Național și activități opționale.

Activitățile opționale vor fi stabilite în acord cu părinții.

ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR

Program de dimineață 8.00- 12.00 (13.00)

– Clasa pregătitoare – 180 elevi

– Clasa I – 180 elevi

– Clasa a II-a – 149 elevi

– Clasa a III-a – 112 elevi

– Clasa a IV-a – 92 elevi

Doamnele învățătoare care vor preda au experiență în învățământul de stat și cursuri de formare realizate.

ÎNVĂȚĂMÂNT GIMNAZIAL

Program de după-amiază 12.00- 19.00

– Clasa a V-a – 147 elevi

– Clasa a VI-a – 145 elevi

– Clasa a VII-a – 133 elevi

– Clasa a VIII-a – 112 elevi

BAZĂ MATERIALĂ

Școala dispune de o clădire cu 2 corpuri cu 24 săli de clasă dotate în majoritate cu mobilier nou și materiale didactice (videoproiectoare, laptop etc.).

De asemenea, există un cabinet de informatică cu o rețea de calculatoare conectate la internet.

Copiii beneficiază de 3 terenuri de sport, un teren de fotbal sintetic obținut de la FRF și o sală de sport.

De asemenea, se vor amenaja mai multe locuri de joacă pentru copii în incinta școlii.

Școala dispune de internet wireless și de o bibliotecă cu peste 15000 de volume, cd-uri și dvd-uri, atlase etc.

În următorii ani se va mai construi un corp de clădiri noi săli, astfel încât copiii dumneavoastră să urmeze clasele de învățământ gimnazial în intervalul orar 8-14.

SERVICII DE SIGURANȚĂ

• Pază proprie L – V 6.00-22.00

• Copiii se pot juca în voie în curtea școlii pentru că sunt supravegheați .

RESURSA UMANĂ – CADRELE DIDACTICE

– Directorii școlii sunt membri în Corpul Național de Experti în Management Educațional, având studii postuniversitare de master și doctorat.

– Toate cadrele didactice au experiență de înalt nivel în lucrul cu copiii

– Peste 70% au studii postuniversitare și masterat

– Toate cadrele didactice au urmat cursuri de formare și perfecționare

OFERTA CURRICULARĂ

În cadrul școlii noastre se vor desfășura cursuri conform planului cadru și programei școlare aprobate de Ministerul Educației Naționale și Cercetării Științifice. De asemenea, elevii silitori vor putea participa la concursurile județene și naționale de matematică, limba română, științe, limbi străine etc.

OFERTA DE OPȚIONALE

Elevii vor putea beneficia de mai multe opționale școlare după cum urmează:

GRĂDINIȚA:

- grupa mare: Matematica distractivă
Dans
- grupa mijlocie: Dans
- grupa mică : Educație religioasă : „Micul creștin ”

ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR:

- Educație financiară

ÎNVĂȚĂMÂNT GIMNAZIAL:

- Tehnici de redactare a eseului argumentativ
- Literatura populară - elemente de mitologie și folclor
- Matematica distractivă
- Eu și lumea mea
- Informatica pas cu pas

PROIECTE EXTRACURRICULARE:

Ca element specific, în școala noastră se vor desfășura programe și proiecte desfășurate în parteneriat cu Primaria Municipiului Pitești, Casa Sindicatelor, Biblioteca Județeană, Muzeul de Artă, Palatul Copiilor Pitești. Instituția noastră desfășoară un parteneriat internațional dezvoltat cu Școala Milutin i Draginja Kragujevac-Serbia.

ACTIVITĂȚI ÎN VACANȚA DE VARĂ

La cererea părinților, cu costuri rezonabile, în vacanța de vară se vor organiza Școala de vară, tabere tematice, excursii, vizite etc.

CLUBURI EXTRACURRICULARE

În școala noastră funcționează cercuri cu o bogată activitate extracurriculară:

- Cercul de folclor „Tradiții”
- „ECOS”- Cercul micilor ecologiști
- Cercul de educație pentru mediul înconjurător „Prietenii naturii”
- Cercul de lectură
- Corul școlii
- Echipa reprezentativă a școlii de baschet băieți și fete, fotbal băieți.

INFORMAȚII DESPRE ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI EMINESCU” PITEȘTI

Alte detalii legate de serviciile educaționale oferite de Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” se pot afla dacă ne vizitați. Vă puteți programa zilnic la numărul de telefon 0248252771. De asemenea, puteți adresa întrebări la adresa de mail sc_emin11@yahoo.com. Vă stau la dispoziție, de asemenea, site-ul școlii www.mihaieminescu.ro și pagina oficială facebook a Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu”.

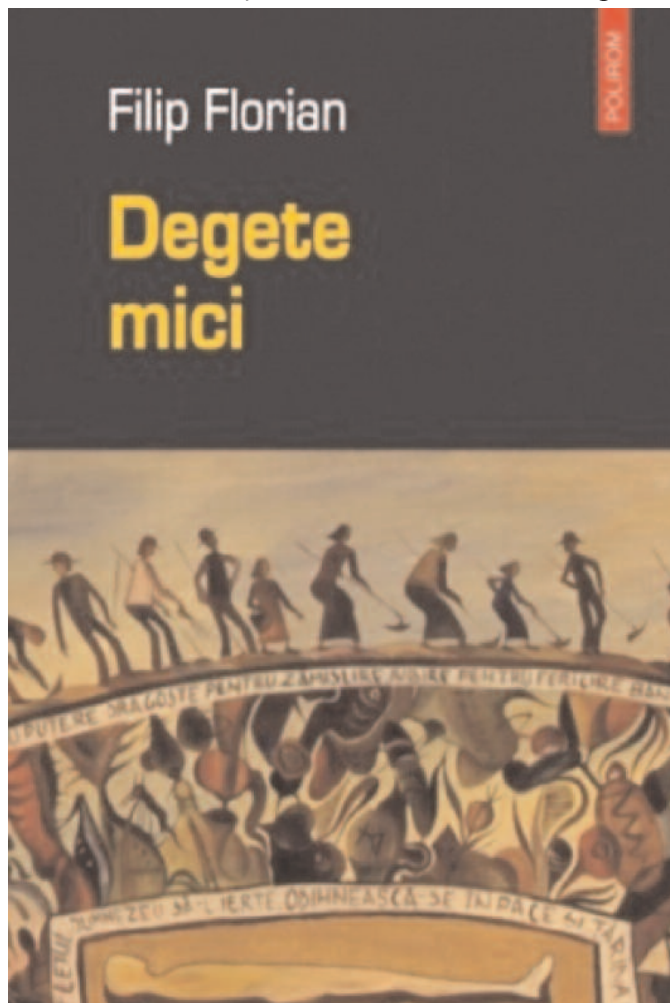
Vă așteptăm să ne vizitați !

Degete mici, de Filip Florian, romanul unui mister contemporan

Am dori să vă recomandăm spre lectură o carte interesantă, care să le aducă bucuria cititului celor îndrăgostiți deja de lectură sau, celor care se află la început de drum, să le deschidă dragostea de literatură.

Aducem în atenția voastră un autor contemporan

care se bucură de mare apreciere în cercurile literare, Filip Florian. Cartea sa de debut, *Degete mici*, despre care vom vorbi aici, s-a bucurat în anul apariției, 2005, la editura Polirom, de numeroase premii: premiul Uniunii Scriitorilor pentru cel mai bun debut în proză, premiul pentru debut al României literare, premiul de excelență pentru debut în literatură al UNPR.

Lucrată pe parcursul a mai multor ani, este deosebit de bine încheată și ajunge să surprindă cititorul prin înlănțuirea unor personaje complexe, aflate într-o situație deosebită, reușind să transpună personalitatea lor foarte realist.

De cum începi să citești acest roman, acțiunea lui te acaparează, astfel încât este una dintre acele cărți pe care nu le poți lăsa din mână până nu le termini de citit.

Acțiunea se petrece într-o mică stațiune de munte, un orașel în care toți se cunosc și nimic nu rămâne ascuns, chiar dacă se dovedește că există mari secrete, și unde totul se schimbă atunci când apare o situație neobișnuită: în castrul roman din oraș, unde se făceau cercetări arheologice, este descoperită o groapă comună, plină de oase omenești din alte timpuri. Viața orașelului este bulversată, vin ziariști, oameni din marile orașe, procurori, judecători, foști deținuți politici, ba chiar și o echipă de cercetători antropologi din Argentina, toți având câte o teorie despre proveniența oaselor. Astfel, aflăm povești cu totul diferite, ale unor personaje extrem de complicate, întinse pe parcursul unor lungi perioade de timp, pentru a ajunge toate, în final, în jurul gropii comune, unde își afirmă părerile ce provin chiar din propriul trecut.

Fiecare personaj, reprezentând o personalitate a orașelului, are un interes personal, diferit de a celorlalți, legat de oasele din groapa comună: magistratul localității, un colonel în retragere, are o pasiune pentru degetele mici (pe care le fură și le colecționează pe ascuns); Petruș, naratorul, este un arheolog pasionat, care însă își concentrează gândurile pe iubirea sa, Jojo, și pe ulcerul care îl apasă de mai mulți ani; șeful poliției și Maeriu consideră că groapa comună este rezultatul crimelor comuniste și dau informații presei în acest context; călugărul Onufie consideră că apariția osemintelor umane este încă un semn dat lui de către Fecioara Maria și trebuie să se ridice la înălțimea unei noi dovezi ale semnelor divinității.

Cartea dovedește și umorul autorului, ca în scena în care sunt primiți cercetătorii argentinieni, văzuți ca oportuniști de a pleca din țară pentru femeile din oraș, prin căsătorie, sau ca oportuniști pentru politicieni. Argentinienii dezamăgesc, fiind doar niște arheologi, nedoritori de căsătorii.

În final, invitându-vă la lectură, vă dezvăluim ceea ce chiar autorul a spus despre cartea sa: „Asta am vrut în roman: să imaginez o lume care să nu aibă contact cu lumea care se vede în ziare, la televizor, la vârful acesta superficial, ca o coajă.”

Cătălina HAGIMĂ
Clasa a VIII-a B

Prof. Îndrumător
Iris TĂNĂSESCU

William Shakespeare (1564-1616)

Ilustru scriitor din vremea Renașterii, poet și dramaturg care a înregistrat cel mai important moment literar din epoca sa. „Poetul din Avon” a scris peste 154 de sonete, iar dramaturgul a lăsat 37 de piese: 10 drame cu subiect din istoria Angliei, 7 cu subiect din istoria greco-romană, 5 „mari tragedii” („Romeo și Julieta”, „Hamlet”, „Macbeth”, „Othello”, „Regele Lear”) și 15 comedii.

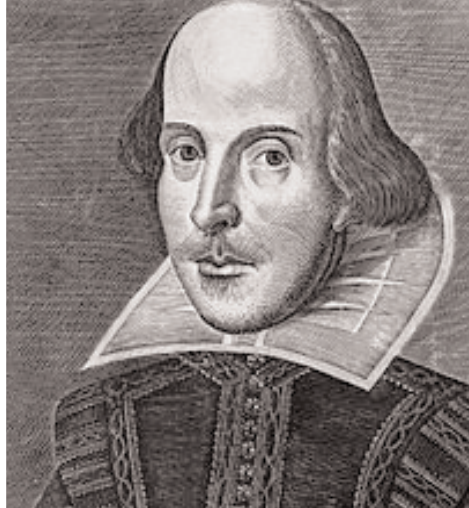
Pentru Marele Will, lumea trecută și prezentă este o scenă pe care s-a jucat și se joacă viața. Un joc desfășurat după reguli care nu o dată au fost călcate. Aceasta a simțit-o și el și a pus-o pe hârtie în mod inegalabil.

Acasă, la William Shakespeare Stratford-upon-Avon, este un oraș cunoscut la scară mondială, pentru că de el se leagă numele celui mai mare dramaturg al timpurilor trecute și poate viitoare - William Shakespeare.

Urmărindu-i dimensiunea operei se poate observa că aceasta cuprinde toate problemele epocii în care a trăit celebrul scriitor.

Stratford pare un oraș decupat din Renaștere, liniștit, cu arhitectură originală prin case în alb-gri sau cafeniu, cu mansarde și linii ce duc în altă epocă istorică. Flori, aranjamente florale îmbinate cu gust își

sucite de joaca timpului. Între acele tomuri cu niște coperte roase de vreme, statueta dramaturgului zâmbește inteligent, ușor ironic unui gând trecut pe sub fruntea netedă, încadrată de bucle castanii.

Ieșirea din muzeu se face într-o grădină înveșmântată în verde proaspăt spălat de ploaie, o pajiște pe care se află o masă și câteva scaune ce așteptau să fie ocupate în clipe de destindere sau de controversate discuții literare. Încăperile nu prea mari, nu prea înalte, camerele obișnuite cu mobilierul care te introducea în secolele al XVI-lea și al XVII-lea aveau ceva tainic. Universul copilăriei regăsit într-o cameră cu pat mic asemenea unui leagăn mărginit de stâlpi

fără perdele, acoperit de o pătură roșie și pernuță albă, aducea o fluturare de zâmbet în colțul gurii. Încăperea avea o măsuță mahon, un vas larg de lemn, un tablou pe fond întunecat situat deasupra șemineului.

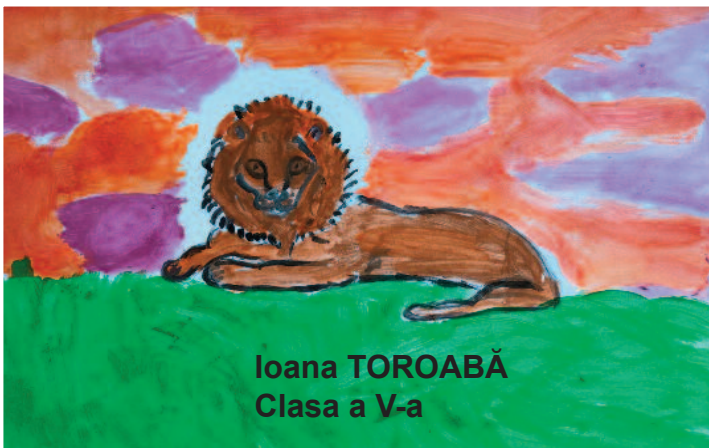
Dormitorul deținea un pat mare, de epocă, înconjurat de niște draperii de culoare vișinie-roșcată care se asortau cu o cuvertură verde și o pernă albă. Părea un pat confortabil.

Să fie oare acela pe care soția sa l-a primit prin testament împreună cu lenjeria? Al doilea, foarte confortabil, foarte mare, a fost lăsat prietenilor. Posibil să fie acela din camera următoare, acoperit cu o cuvertură roșie pe care stătea aruncată o pernă albă. Reiese vizibil, din ambele, dorința de confort.

Câteva haine așezate într-un cuier improvizat pe ușă dădeau impresia că stăpânul acestora va intra și le va lua în grabă.

Culoarea locală era întreținută de flacăra șemineului care pâlpâia jucăuș, proiectând lumini și umbre pe un perete de cărămidă roșie.

Ochii care s-au pierdut în jocul de văpăi l-au zărit oare pe Hamlet printre zidurile castelului? Se spune că „Povestea lui Hamlet” ar fi fost scrisă după moartea fiului său, poate aici. Imaginația plutește liberă prin aceste încăperi cu vase de epocă, zvelte, cu scrinuri de mahon, cu vitrine în care se rătăcea câte o statuță grațioasă.

Ioana TOROABĂ
Clasa a V-a

duc viața armonios, înviorând clădirile.

Casa lui Shakespeare este în plin centru, înconjurată de spații verzi, prelungite.

Posteritatea l-a omagiat și îl omagiază pe ilustrul scriitor englez, dovadă muzeul de care se leagă vestita casă. Intrarea în lumea shakespeariană se face prin opera expusă într-un adevărat spațiu de lumină și centru de documentare, pentru că pașii trec prin camere cu exponate – cărți, manuscrise, imagini, citate, volume cu foi îngălbenite, ră-

Ochii alunecă avid pretutindeni, sub construcții în formă de unghi în partea de sus, peste obiectele adunate cu migală care ar fi putut exista în preajma ilustrului scriitor, atinse de mâinile sale contemperate satisfăcut.

Un scaun de lemn asemănător cu acela deținut de Luther, aflat într-o biserică din Elveția, așteaptă să fie ocupat. Pe o masă, albe, lungi stăteau măușile sale care poartă încă urma degetelor subțiri prelungi obișnuite să țină pana de scris.

Făceau parte din ținuta obligatorie, elegantă. În vremea lui Balzac se purtau intens, erau foarte ieftine și nu se luau decât o zi, două, apoi se schimbau.

Altă epocă, altă lume, altă atmosferă!

Casa memorială nu este numai un muzeu.

Personajele sale sunt vii, apar în diferite încăperi ca într-un veritabil teatru.

Vizitatorul are plăcerea de a se întâlni cu un personaj înveșmântat în roșu, așezat într-un scaun cu rotile. Purta mănuși negre de piele, șapcă, zâmbea liniștit gata să intervina.

Așteptăm o invitație la masa așezată elegant în sufrageria casei. Fără să vrea, fiecare pășeste lângă el, ascultă muzica lentă, subțire, simte mirosul mâncării englezești, vede licoarea parfumată, rubinie din pahare, vede gazda în capul mesei, înconjurată de familie fetele, soția. Totul era așezat cu gust, îmbinat armonios: alb împletit cu gri, motive florale, în ton cu pardoseala.

Alt scaun cu două perne roșii, tivite cu mătase galbenă, așteaptă liniștit, cum așteaptă și un câine credincios privind atent, așezat în fața unei camere care poartă patima vremii. Pe cine oare? Pe el? Impresia de autenticitate este bine ancorată în prezent.

Părăsind locuința intrată în epocă, pașii se îndreaptă spre altă parte a orașului, încărcat de urme din istoria meșteșugurilor și din industria aluminiului.

Apar câteva clădiri vechi încărcate de flori extra-

ordinar de frumoase, Casa gildelor, Teatrul Regal, unde s-au prezentat și se prezintă spectacole ale marelui scriitor, locuințe de tip vechi, bogate în pașiști, casa uneia dintre fiicele sale, străzi tăcute.

Biserica Sfânta Treime, înconjurată de un parc ce și revarsă verdeața, este locul unde „Lebăda de pe Avon” este cufundată în somnul de veci. Familia sa, așezată în fața altarului, sub arcade înalte ce sprijină bolta, veghează de îngeri și de lumina

ce curge prin liniștea vitraliilor, se odihnește de câteva sute de ani. Un certificat de naștere expus într-o coloană de sticlă, arată că data zilei fericite pentru umanitate a fost data botezului, 23 aprilie 1564 care, surprinzător, a fost și data morții 1616. Marea Tre-

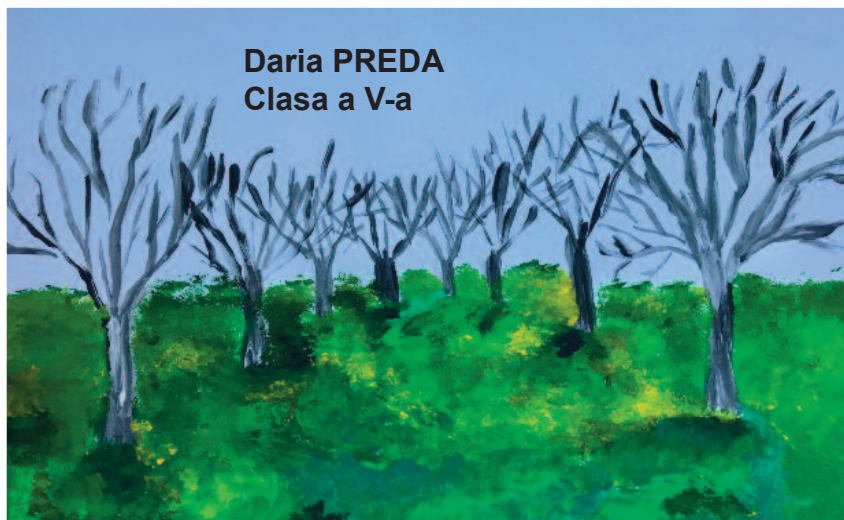
cere.

Așezat lângă soția sa, Anne, ginerele său, Thomas Nash, și soțul nepoatei, Shakespeare meditează la mersul unei lumi care nu se dovedește mai bună decât aceea a epocii sale. Dimpotrivă, e o lume sfâșiată de contradicții, mă-

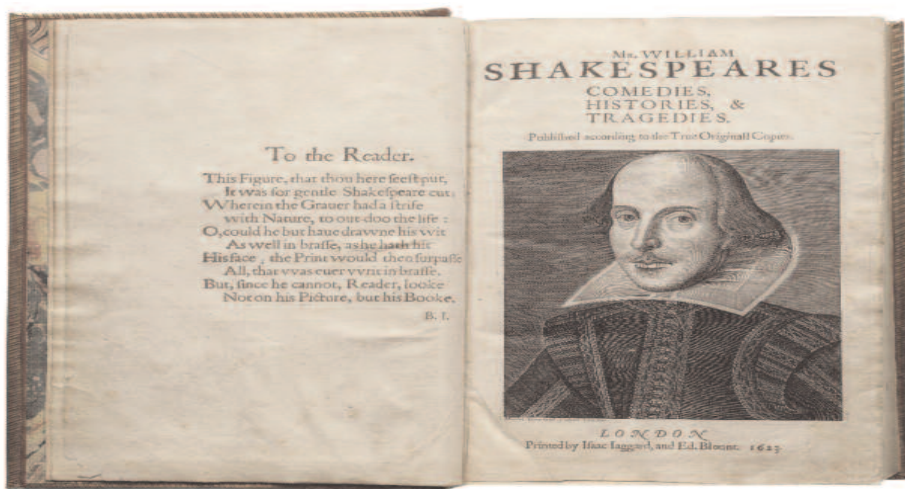
cinată de ambiții, la mijloc „de rău și bun”. Aici este locul unde se sfârșește umana soartă a fiecăruia, al său devine punctul de intrare în universalitate. Piatra funerară, frântură de testament, poartă câteva cuvinte ale „poetului din Avon”: „Binecuvântat fie cel ce lasă (în tihnă) și blestemat fie cel ce-mi mută oasele”. Cine să-ți tulbure somnul, mare Will? La mormântul tău noi venim înfiorați de forța creației tale și îți așezăm amintirea sub lumina geniului, în zarea operei care ți-a adus atributul de „poet național al Angliei”.

Și plecăm încântați, copleșiți de impresii pe care le definim cu greu!!

Renata Alexe
Martie, 2016

Daria PREDĂ
Clasa a V-a

Prezentare a volumului „Cartea calfei călătoare” de Cristian Cocea

Cuvînt către tinerii mei cititori

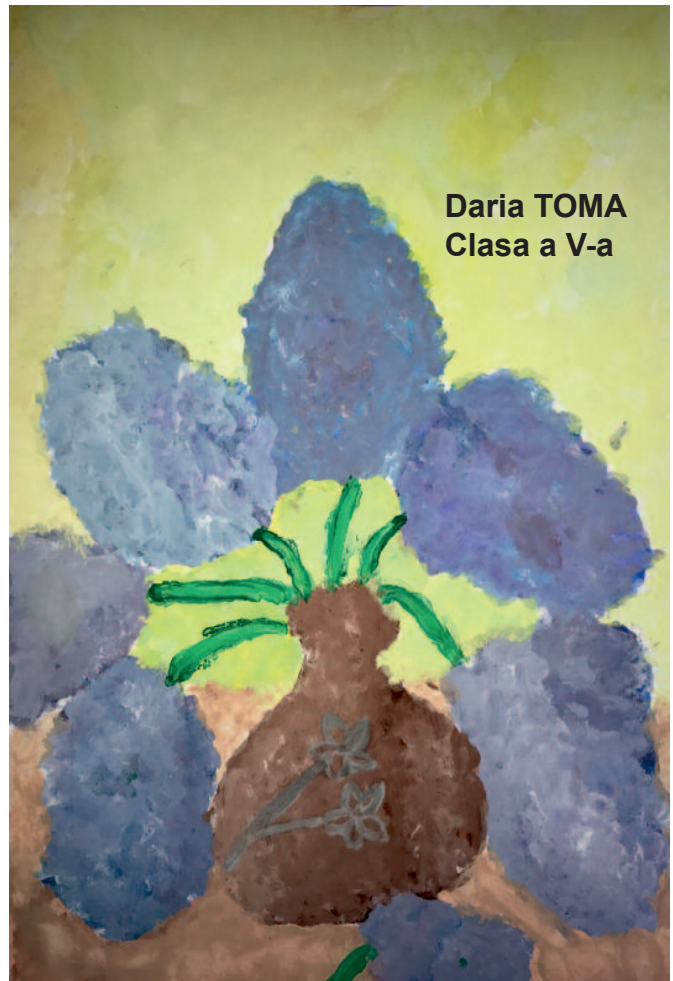
Sînt onorat să mă adresez vouă, tinerilor cititori, prin această revistă școlară, unde am fost invitat să reproduc cîteva fragmente din „Cartea Calfei Călătoare”. Țin să mărturisesc de la început – n-am călătorit prea mult. Dar cred c-am călătorit bine. „Cartea Calfei Călătoare” cuprinde amintirea hoinărelilor mele europene din ultimii șapte ani (2008-2015). Vremuri complicate, cu bune și rele, cu speranțe și crize pentru toată Europa. Ca om din Est, născut barbar la margine de Imperiu, mai nou integrat (cu complezență) în Uniunea Europeană, am căutat să-i înțeleg pe occidentali. Asta n-o poți face din cărți – trebuie mers la ei acasă. Călătoria este cea mai bună școală, punînd laolaltă geografia și istoria, cultura și politica, într-o formă vie. Degeaba citim despre catedrale dacă nu ajungem să ne rugăm în ele, degeaba răsfoim albume cu reproduceri, dacă nu mirosim vopselurile marilor maeștri... Așa că, iubite cititor tînăr, fă și tu ca mine - lasă deoparte orice comoditate și pleacă la drum! A călători înseamnă, la propriu, a lărgi lumea. Și mintea se sporește, odată cu ea.

Călătoria începe cu mult înainte de a pleca de-acasă

Una e să citești, alta e să vezi cu ochii tăi. Desigur, dar asta nu înseamnă să nu îți documentezi călătoria. Din contră. Orice voiaj reușit se pregătește din vreme – cu hărți, cu cărți, cu Internet. Trebuie să știi unde mergi, ce vrei să vezi, unde să te oprești. Astfel, se înțețește dorința de a călători și se fac conexiuni. Cîteodată, plăcerea de a visa la țări îndepărtate poate să și întrecă satisfacția călătoriei propriu-zise. Citește

ghiduri turistice și comentarii ale celor care au fost acolo, răsfoiește jurnale de drum și romane inspirate de locurile în cauză. Interesează-te despre istoria orașelor în care mergi, despre arhitectura specifică, despre artiștii cu care se mîndresc. Caută știri de-acolo – care e climatul politic? Dar clima? Astfel, vei

deveni un atlet al călătoriei, care se antrenează pentru performanța de a înțelege o lume nouă.

Călătorește cu stil

S-a spus că stilul este omul. Nimic mai adevărat. Atunci, călătorește adecvat personalității tale. Dacă ești tînăr, un rucsac cu haine și smartphonul îți vor fi de-ajuns. Te vei înțelege cu străinii în engleză, poți face autostopul, poți dormi în aeroport, poți găsi hosteluri curate, fără pretenții. Nu strîmbe din nas la orice și adaptează-te cu un zîmbet obiceiurilor locale – la Roma, fă ca romanii! Păstrează-ți mereu bunul simț și nu uita că, așa cum tu îi studiezi pe străini, și ei te studiază pe tine. Globalizarea ne aduce pe toți împreună și judecățile de valoare devin inevitabile – fii tolerant, fii mîndru de tine.

Învăță câteva cuvinte în limba țării respective

Asta te va face mai sigur pe tine și mai informat. În plus, localnicii te vor privi cu bunăvoință. Sigur, engleza constituie deja limbajul universal dar nu te aștepta să ți se răspundă în engleză în orașele mici sau în sate. Învățând câte ceva din limba țării în care mergi, inevitabil vei fi condus către istoria și cultura ei. Uită-te și pe ziarele de acolo! Spre deosebire de România, unde presa scrisă e în colaps, în Europa e o plăcere să intri într-un chioșc de ziare.

Respectă locurile sacre

Chiar dacă marile catedrale ale Vestului sînt transformate în muzee și figurează pe hartă ca atracții turistice, nu uita că sînt locuri sacre. Păstrează liniștea și comportă-te civilizată la întâlnirea cu ele. Dacă simți nevoia, poți să te rogi și să te închini. Astfel, vei simți poate un pic din fiorul pelerinului. În ultimii ani, poate și sub presiunea crizei, chiar și occidentalii par a reveni în biserică – liturghiile sînt mai numeroase și nu trebuie să te mire că n-ai acces, ca turist, în zona rezervată credincioșilor.

Scrie un jurnal

În fine, ultima poruncă e de modă veche – ia-ți notițe, scrie un jurnal, fotografiază, pictează, publică pe blog ceea ce ai văzut, ceea ce ai înțeles. Nu te teme că s-a spus totul despre Paris și Florența, despre Piramide și Acropole. Fiecare generație citește diferit lumea – răsfoiește notele de călătorie ale lui Dinicu Golescu, Nicolae Iorga și Eugen Barbu, să zicem, și

te vei convinge. În plus, Parisul și Florența, Piramidele și Acropola se schimbă mereu – noi „citiri” devin posibile și chiar necesare. Meridianele sînt subiective.

FRANȚA

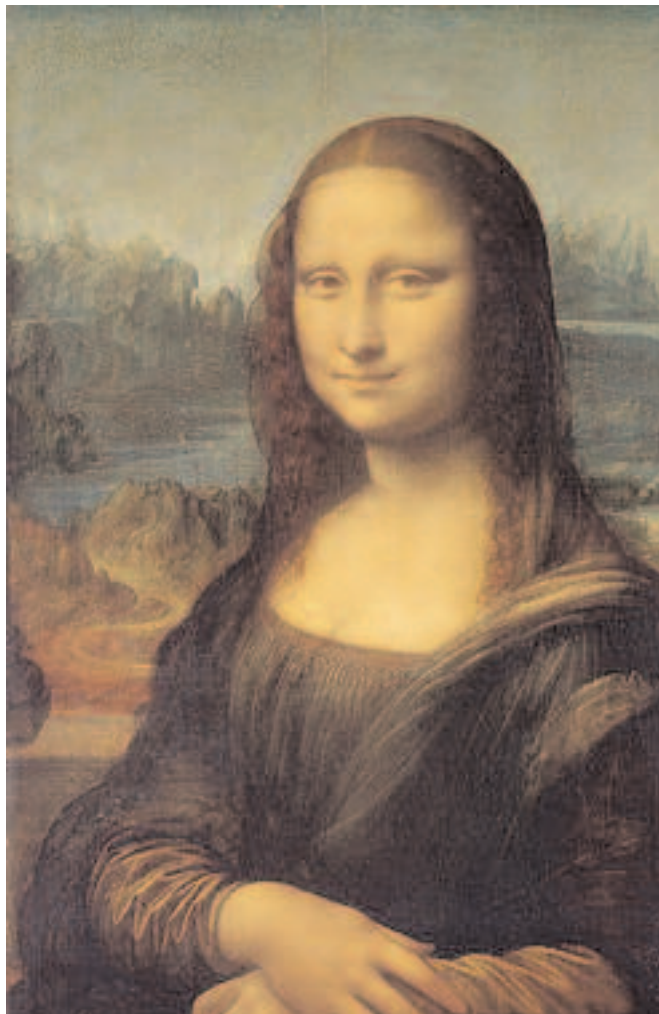
ULTIMUL METROU LA PARIS. Călătorul învață repede să folosească metroul parizian, cel mai rapid și mai bine organizat mijloc de transport din capitala Franței, avînd 14 linii și circa 300 de stații! De ce atît de multe?, s-ar putea întreba un român. Simplu. Pentru comoditate. În general, distanța dintre stații nu e mai mare de un kilometru... Intrările în unele stații sînt elegante, în stil Art Nouveau, dar nimic pretențios sub pămînt – gresie albă, peroane simple, scaune de plastic, afișe publicitare. Nici tu candelabre de cristal, ca în metroul din Moscova, nici marmură și gresie, ca la București. În schimb, nu aștepti un tren mai mult de două minute iar călătoria dintre două stații nu depășește un minut. Vagoanele sînt bine organizate, cu strapontine la uși, care se ridică, în caz de aglomerație. Peste tot, hărți ale traseelor, planuri ale cartierelor, indicatoare către liniile dorite, pentru că, în unele stații, se întîlnesc și cinci linii diferite. În plus, rețeaua metropolitană este integrată cu aceea a trenurilor care merg în suburbii – aveam s-o constat în drumul spre Versailles. În concluzie, metroul parizian nu e un instrument de propagandă sau de imagine ci, pur și simplu, un instrument de transport al naibii de eficient. Primele trenuri pleacă la 5.30 iar ultimele – la 1.15. Sîntem sfătuiți să evităm ultimul metrou, din considerente de securitate... Ultimul metrou la Paris. Sună ca filmul acela periculos, din anii '70, cu Marlon Brando, care i-a scandalizat pe burghezi, arătîndu-le o altă utilizare a untului. A!!! Și să nu uit. O călătorie cu metroul face

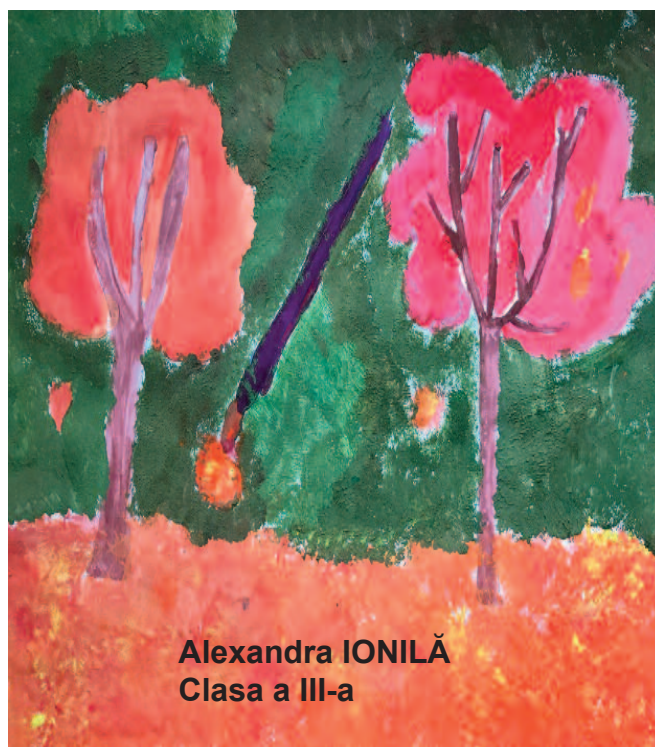
LUVRU, ÎN GOANA CALULUI... TROIAN. În prima duminică din lună, marele muzeu Luvru își deschide gratuit porțile, așa că uităm de oboseală și, tușt!, în metrou. Cobor pe scări și iată-mă ajuns în

Ghana. Cei mai mulți călători sînt negri, de o negrală somptuoasă, ca fundul ceanului, și poartă cămăși lungi și mărgele. Mulatre frumoase, cu sîinii mari, alături de matroane planturoase, cu turban. Pe locul doi vin asiaticii. Politicoși, cu priviri scînteind de inteligență, citesc sau ascultă muzică la căști. Fizionomii arabe, mai puține. În fine, albi par o minoritate. Peste tot amestecul domnește toleranța și deferența. Nimeni nu se uită lung la cineva, nimeni nu deranjează pe celălalt. Se răsfoiesc ziare (la metrou găsești cel puțin trei ziare gratuite) și se citesc cărți. Da, cărți! Am tras cu ochiul la titluri – se citește science-fiction și fantasy (O.S. Card, Pratchett), se citesc romane de dragoste și polițiste, dar și non-fiction sau lucrări de specialitate. Unii, mai ahtiați, citesc și în picioare! Și încă ceva. Spre deosebire de englezi (dar și de români), francezii nu citesc tabloide. Nu din pudoare. Franța are însă o tradiție a marilor reviste ilustrate (de tipul Paris Match), care a sugrumat tabloidul. Unde sînteți voi, sîni de starletă, să fiți etalați peste tot!? Văitîndu-mă, nici nu realizez că am ajuns deja la „Palais Royal – Musee du Louvre”. Marele muzeu are o istorie care începe în Evul Mediu, cînd, pe la 1200, regele Filip August

ridica aici o fortăreață în calea vikingilor. Impresionantul donjon a fost dărîmat însă de Francisc I, Regele salamandră, care l-a înlocuit cu o clădire în stil renascentist. Patru sute de ani, regii și împărații francezi au reamenajat-o și au extins-o, astfel încît, acum, Luvrul cuprinde aripile Richelieu, Sully și Denon, care împrejmuesc Curtea Napoleon, dar și Noul Carusel, un complex subteran cu galerii și magazine. Desigur, intrarea se face prin piramida de sticlă a arhitectului american de origine chineză I.M. Pei, un mandarin al modernismului, care oripila Parisul, în 1983, cu acest proiect... Astăzi, toată lumea îl iubește! Și nu fără temeii. Fațadele renascentiste ale Luvrului se reflectă în sticla piramidei, ca și în bazinele cu apă din jur, într-un „joc secund” deloc nepotrivit! Turiștii cască gura, se odihnesc pe pietre, apoi își iau inima în dinți și coboară pe scările rulante, în subteranele monstrului! Cobor și eu, uimit de lumina care scaldă totul. Sînt mii de oameni care se agită, sînt sute de grupuri care fug în toate părțile.

Explicațiile vin în zeci de limbi, ghizii își agită neunește umbrelele și stegulețele, familii tinere își cară copiii agățați în port-bebe-uri de spate, ca maimuțele, cupluri vîrstnice se țin de mîna. Nu mai rezist. O las pe R. să plece cu grupul și ne dăm întîlnire peste o oră, la piramidă. În sfîrșit, îmi trag sufletul! Dacă e să văd doar o pîrticică din muzeu, măcar să fie cea pe care o vreau eu. O iau agale spre Sălile antichității grecești, unde am întîlnire cu o doamnă. Doamna Venus din Milo. Dar, pînă la ea, dau peste alte minuni – o „Diana cu ciuta” (Diana cuciuita, cum îi ziceam în copilărie...) și trei funduri obraznice – Cele Trei Grații, fiice ale lui Zeus, protectoarele poezilor - Aglaia, Euphrosyne și Thalia. Chiar așa, ziaristii de ce n-au protectoare în Olimp? În sfîrșit, ajung și la doamna Venus, după buletin

Alexandra IONILĂ
Clasa a III-a

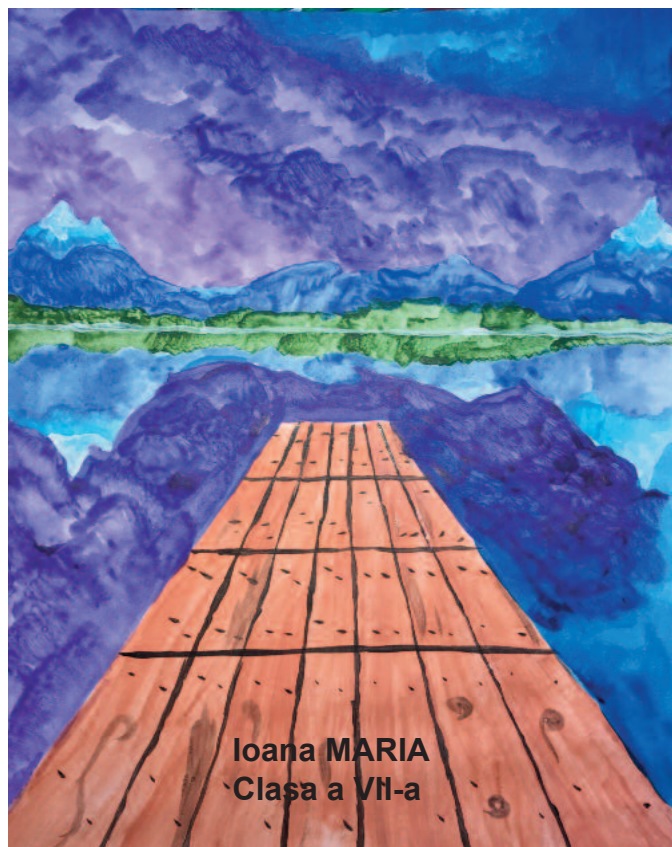

din insula grecească Milo. A fost descoperită la începutul secolului al XIX-lea, are circa 2200 de ani dar tot se ține bine. Credeam că e albă-albă... de fapt, marmura bate ușor în roșu. Și, da, are dreptate Nikos Kazantzakis când spune că statuia ... nu stă neclintită.

Dacă te uiți cu atenție, parcă vezi cum o străbate un fior de viață. „Ea se mișcă imperceptibil, ca aripa unui șoim care plutește în văzduh”. Aici e vraja. Chipul seren, cu buze groase, zîmbește imperceptibil, iar formele sînt generoase, masive chiar. Aici, la picioarele lui Venus, ar trebui aduse toate manechinele anorexice din lume, să-și facă mea culpa! În fine... mă gîndesc la geniul grecilor, acest popor care, în antichitate, nu se spăla niciodată pe dinți, nici nu folosea batista, își ștergea degetele prin păr și scuipa pe jos. Da, dar cîtă vitalitate în artă! Trebuie să mă despart de Venus... O las sub blițurile fotografilor și mă afund în galerii. Am ajuns în zona artefactelor din vremea lui Homer și mai vechi. Piese sînt mai mici, ici un sarcofag, dîncolo – niște zeități de buzunar, pînă cînd dau cu ochii de un cap de cal. E sălbatic, cu coamă zburlită și ochi crînceni, iar nechezatul său mut umple toată sala. Așa o fi arătat calul troian? O oră a trecut ca nimic... mă întorc în marele hol, nu înainte de a pescui din îmbelșugata librărie a muzeului trei cărți despre arta medievală, cistercieni și Hyeronimus Bosch.

SPANIA

MEDINA, MOD DE FOLOSIRE. “Cordoba/Singură și depărtată/Negru-i calul, luna toată/și-n desaga mea, măslina/Deși drumu-l știu, știu bine/n-ajung

Ioana MARIA
Clasa a VII-a

Cordoba vreodată”. Cîntecul de noapte al lui Lorca îmi sună melancolic într-un colț al minții, în timp ce moțai, toropit în scaunul autocarului. Este ora 9 și deja s-au făcut 30 de grade. Cordoba, Sevilla și Granada sînt trei vîrfuri ale triumphiului de foc andaluz, zona cu cele mai mari temperaturi din Spania. Nici nu e de mirare. După Columb, orbiți de mirajul Noului Continent, spaniolii și-au tăiat nemilos pădurile, ca să facă din ele scîndură de corabie. Apoi, vînturile fierbinți ale Africii au desăvîrșit catastrofa. Astăzi, doar măslinii mai pot să supraviețuiască în pămîntul roșu și crăpat. Și o fac bine – Andaluzia produce aproape jumătate din uleiul de măslina al Europei. Dar clima s-a deteriorat iremediabil. Specialiștii vorbesc despre deșertificare iar municipalitatea Cordobei a interzis noile construcții, din nevoia păstrării parcurilor, care să facă aerul mai respirabil. Pătrundem în oraș și ne îndreptăm către cartierul vechi, așezat pe malul Guadalquivirului. Mărețul fluviu, care a transformat Sevilla în port la Atlantic, e aici, în amonte, un firicel de apă. Peste el se întinde un măreț pod roman, restaurat recent, cu piloni înalți de zeci de metri. Încă o dovadă a încălzirii vremii, în ultimii 2000 de ani. Turiștii fotografiază în neștire iar un țambalagiu îi zice cu foc – desigur, e român.

Intrăm în Medina, miezul orașului arab. Construit în jurul souk-ului, al pieței, e un spațiu aparent haotic, cu case albe, cu etaj, și străduțe înguste, cît să permită trecerea unui măgăruș cu povara în spate. Aceste căi de acces au logica lor – sînt umbrite chiar și la amiază, ventilează locul și împiedică revoltele de stradă! Ferestrele, din care se revarsă flori agățătoare, sînt păzite de grilaje metalice, frumos ornamentate. Din nevoia de intimitate, intrările în locuințe sînt decalate, ca și ferestrele.

Dacă deschizi o poartă, nu poți vedea curtea interioară, pentru că accesul se face prin coridoare în formă de L. A mai rămas puțin din Cordoba lui Abd ar Rahman al III-lea, care avea, pe la anul 900, o jumătate de milion de locuitori, o mie de moschei și 600 de băi publice, universitate și iluminat stradal!

Mă învîrt prin zonă, căscînd gura la tarabe și, dintr-o dată, am ajuns în juderia, vechiul cartier evreiesc. Într-o piațetă, dau peste statuia lui Moise Maimonides, marele gînditor din secolul al XII-lea, care a încercat să concilieze credința cu logica aristotelică. Turiștii îi ating papucul, ca să primească înțelepciune, conform unei legende urbane. Chestie mult mai ușoară decît citirea „Călăuzei rătăciților”, evident! Să mai spună cineva că omul modern nu îi e superior anticului...

În final, ajung și la moschee sau Mezquita, după denumirea ei arabă. E perla coroanei Cordobei, singura rămasă din Spania medievală și una dintre cele mai mari din lume, întinzîndu-se pe 24.000 de metri pătrați. În Curtea Portocaliilor, arbori ai ospitalității, oamenii se odihnesc, contemplă, se plimbă, mănîncă. Apoi își iau inima în dinți și intră în clădire, ca într-o pădure cu coloane albe și roșii. Sînt 824, fiecare diferită de celelalte, fiecare purtînd un capitel aparte. Bolta pădurii e formată din arcade în formă de potcoavă, alternînd piatra și cărămida, într-un joc vizual de-a Infinitul. Peretele dinspre Mecca, extraordinar ornamentat cu mozaicuri, poartă mihrabul, nișa din care Imamul îndemna credincioșii la rugăciune. După Reconquista, Carol Quintul a protejat cumva acest spațiu, împiedicîndu-i pe zeloșii creștini să-l facă una cu pămîntul. Cum? Implantînd în mijlocul monumentului o capelă barocă, din aur și argint, fîșnind pe verticală, ca un plop răsădit într-o plantație de salcîmi. Și transformînd întregul ansamblu în catedrală. Mă trag deoparte, la umbra coloanelor islamice, meditînd la modul în care învingătorii rescriu istoria.

Nu departe de moscheea catedrală, un mic muzeu al meșteșugarilor cordovani ascunde comori nebănuite. Sînt tablouri executate din piele, lucrată în relief, cu

modele geometrice sau florale. Sidef, aur și pietre scumpe împodobesc compozițiile, într-o revărsare de culori. Piese demne de un calif. Alături, găsesc un magazin în care meșterii contemporani dau replica. E peștera lui Ali Baba, cuprinzînd de-a valma cufere îmbrăcate în piele, genți și serviete, măsuțe de șah, globuri pămîntești și hărți de navigație, tablouri și icoane. Miroase a piele și a iasomie. Miroase a bani – nici una dintre piese nu e mai ieftină de 200 de euro.

ITALIA

UN ORAȘ CA UN STAR DE CINEMA. Florența! Inima Toscanei, perla fluviului Arno, orașul negustorilor, bancherilor și artiștilor! Cine n-o cunoaște măcar din cărți? „Agonie și extaz”, celebra biografie romanțată a lui Michelangelo, scrisă de Irving Stone, „Cultura Renașterii în Italia” a eruditului Jacob Burckhardt, „Istoriile florentine” ale lui Machiavelli, „Divina Comedie” dantescă, pînă și „Inferno”-ul lui Dan Brown, toate vorbesc despre ea! Cine n-a auzit de familia Medici, de Cosimo cel Bătrîn, de Lorenzo Magnificul, de celebra luptă a lor cu clanul Pazzi? Cine n-a văzut măcar „Hannibal”-ul lui Ridley Scott, celebrul thriller care se desfășoară aici?

Le știu pe toate, m-am îndrăgostit de Florența ca un băiețel din provincie de o vedetă de cinema. Acum, mă grăbesc la întîlnire, cu fluturi în stomac. Florența pare somnoroasă, străzile abia se animă, negustorii ridică obloanele magazinelor. În cîteva minute, ajung în Piața Domului. Orașul tradițional este ca o roată, care se învîrte în jurul unui ax sacru – Templul, Catedrala, Domul. Abia mai tîrziu, apare și un al doilea centru, cel al Puterii Temporale, reprezentat de Castel, Primărie, Palat administrativ. În piețele Toscanei, centrul Autorității Spirituale are, de obicei, trei componente – Baptiseriul, Domul și Campanila. Hoinăresc prin Piazza del Duomo, încercînd să cuprind dimensiunile ansamblului. Mi-e imposibil – Domul se ridică maiestuos, ca un munte de marmură albă, pe care ornamentele verzi și roșii par licheni și flori.

Catedrala din Florența, Santa Maria del Fiore, este enormă – a fost începută în 1296, pe locul alteia mai vechi, iar lucrările s-au terminat în 1887! Domul lui Brunelleschi, uluitoarea căciulă ce-o poartă pe frunte, urcă pînă la 91 de metri! Campanila lui Giotto e mai scundă cu șase metri. Întîi, mă învîrtesc în jurul Bap-tiseriului, cea mai veche parte a ansamblului – aici a fost botezat Dante! Poștile estice, lucrate de Ghiberti, strălucesc în soare. Încerc să identific cele zece panouri, măiestrit gravate în metal auriu – reprezentînd scene biblice. Artistul a lucrat la ele 21 de ani, după ce a cîștigat un concurs feroce – era anul 1401, iar Florența sărbătorea ieșirea din ciumă. Știu că am în față niște copii (originalele fiind în Museo dell'Opera del Duomo) dar emoția rămîne întregă. Îmi place mai ales scena Potopului... Dintr-un medalion, chipul lui Ghiberti îmi zîmbește peste secole.

Efebul viril al lui Michelangelo

Între timp, străzile s-au animat. Peste tot, puzderie de turiști, mai ales asiatici... Mănîncă, fac poze, mișună. Mă gîndesc cît de incomod e să fii locuitor al Florenței, în plin sezon. Nu e de mirare că oamenii preferă scuterile și bicicletele. Cu harta în mînă, mă îndrept spre Galleria dell'Accademia, trecînd pe lîngă absidele Catedralei, împodobite cu replici miniaturale ale marelui Dom. Solzii de țigla roșie sclipesc vesel – soarele s-a înălțat binișor, e aproape ora 12. La Academie – coadă de așteptare, dar merge repede. Toate națiile pămîntului vor să-l vadă pe David. Și au de ce. Trec printr-un pavilion lung, unde „Sclavii” lui Michelangelo plîng în lanțuri, dar n-am ochi pentru ei. În față, sub o cupolă casetată, scaldat în lumină, stă Gigantul. E copleșitor – frumusețe albă, forță liniștită. Pare viu – sub marmură se umflă venele, mușchii tresaltă, oasele trosnesc. Piciorul sîng abia atinge soclul, praștia e pregătită, urmînd să slobozească proiectilul nimicitor. Din orice poziție l-ai privi, corpul gol al acestui atlet n-are nimic obscen – pînă și părul pubian pare o frunză de acant. Văd fascinație în ochii turiștilor – parcă ne-am am-

intit vremurile cînd oamenii și uriașii trăiau împreună pe pămîntul de dinainte de Potop. A fost Michelangelo homosexual? Poate. Cert e că, prin „David”, ne-a lăsat imaginea sa despre corpul masculin – puterea grației și grația puterii – atît de diferită de imaginarul actual. „David” nu e metrosexual, nici culturist. „David” e un efeb viril, chiar dacă, la prima vedere, termenii acești se exclud. „David” întruchipează Florența, „soft-power”, un oraș renescentist amenințat de inamici imperiali.

N-aș mai pleca de aici dar mă așteaptă și alte minuni. O iau pe Via dei Calzaiuoli, defileu săpat de fluviul comerțului printre palatele florentine. Cînd zice „palazzo”, italianul se gîndește la altceva decît românul. La noi, palatul e ceva din basme, o clădire de cleștar care stă într-un picior de coș și se învîrte după soare. La ei – e o întreprindere. Încă din secolul al XIII-lea, Toscana s-a îmbogățit din fabricarea și vînzarea țesăturilor. Au apărut puternice bresle, numite „Arti” (șapte Majore, paisprezece Minore), care aveau nevoie de ateliere, spații de depozitare etc. Astfel, strîmta casă cu turn din Evul Mediu a fost înlocuită de un edificiu pe orizontală, în general cu trei, patru nivele, cu ziduri groase și fațade din blocuri de piatră. În centrul palatului se află curtea interioară, delimitată cu arcade, moștenită de la romani. În timp, fațadele aveau să fie separate de profiluri horizontale, iar fiecare etaj va fi realizat conform unui ordin tradițional – doric, ionic, corintic, rezultînd un ritm și o armonie „pe orizontală”. La parter se comercializau bunurile. La etaj, acel „piano nobile”, negustorul sau bancherul își amenaja propriile apartamente. În fine, ultimul nivel se încheia cu o streășină a cornișei puternic scoasă în afară și împodobită. Și uite așa, transformările economice renescentiste au impus o arhitectură specifică. Astăzi, Via dei Calzaiuoli, Strada Pantofarilor, e mai animată ca oricînd, sucind capul turistului cu vitrinele magazinelor de lux, ademenindu-l cu restaurantele și barurile ei. Dar eu n-am timp pentru ele – caut ceva precis. Caut o casă medievală, o casă turn, o casă modestă, pierdută printre palate. Caut Casa lui Dante Alighieri.

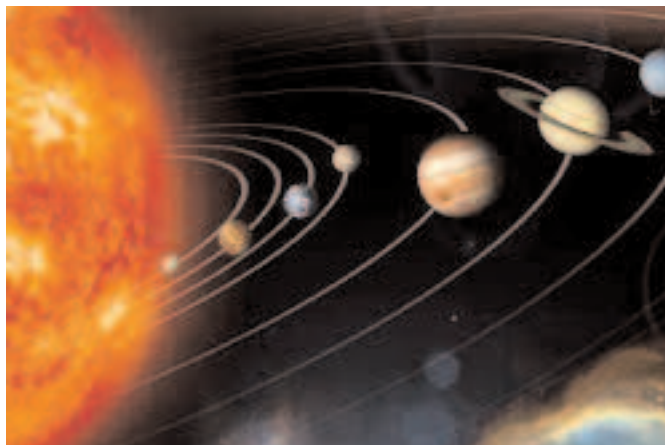

Curiozități și enigme (capitolul VIII)

7 enigme încă nedescifrate ale Universului

1. Destinul Universului

Să începem cu sfârșitul. Sau hai să-i zicem viitorul: care va fi soarta viitoare a Universului? Dacă teoria Big Bang-ului, larg acceptată azi, descrie ce s-a întâmplat în primele momente de după nașterea Universului, ce se va întâmpla în

ultimelor lui momente e un mare, mare mister.

Unii preferă să rămână așa, dar nu oamenii de știință; ei ar vrea să știe la ce să se aștepte (mă rog, e un fel de-a spune). Au fost propuse mai multe scenarii, care de care mai complicat de explicat, toate prezentându-se sub forma unor teorii bazate pe ipoteze îndrăznețe și sprijinite pe calcule matematice sofisticate.

Ce se va întâmpla, deci, cu Universul? Se va contracta tot mai mult, prăbușindu-se în sine însuși, întorcându-se astfel la starea de dinainte de începuturi? Va fi acest sfârșit un nou început - cu alte cuvinte, evoluția Universului este parte a unui model ciclic, cu un număr nesfârșit de Big Bang-uri alternând cu tot atâtea colapsuri universale? Nimeni nu știe. Și unii chiar cred că e mai bine așa...

2. Ce-i cu materia neagră?

De văzut, n-a văzut-o nimeni, în mod direct, cu telescopul, pentru că nu poate fi văzută astfel. E numită neagră tocmai pentru că nici nu emite, nici nu absoarbe lumină sau vreo altă formă de radiație electromagnetică, cel puțin nu la un nivel care să poată fi detectat cu tehnologia de care dispunem azi.

Dar faptul că n-o vedem nu înseamnă că ea nu există; existența și proprietățile ei pot fi deduse pe baza efectelor ei gravitaționale asupra unor lu-

cruri ce pot fi detectate și măsurate - de exemplu materia vizibilă, radiația și, general, structura Universului.

Cum s-a ajuns la ideea că ea ar exista? Păi, studiind obiecte spațiale de mari dimensiuni, astrofizicienii au constatat niște discrepanțe între masa acestora, calculată pe baza efectelor ei gravitaționale, și masa calculată pe baza a ceea ce „se vede”, a „materiei luminoase”, detectabile: stele, gaz, praf cosmic. Concluzia logică a fost că, în afară de „materia luminoasă” (cea care absoarbe sau emite radiații electromagnetice și poate fi astfel detectată cu instrumente ce măsoară acele radiații), acolo mai există ceva - ceva ce nu își face simțită prezența prin acțiunea asupra fluxurilor de radiații, dar care este acolo și își dovedește existența prin efectele gravitaționale pe care le produce. Acest „ceva” a fost numit materie neagră.

Și nu numai că, după toate probabilitățile, materia neagră există, dar și constituie o parte foarte însemnată a Universului.

După opinia specialiștilor din cadrul misiunii Planck - un studiu internațional de anvergură în domeniul cosmologiei, condus de Agenția Spațială Europeană (ESA) - materia neagră reprezintă 84.5% din totalul materiei din Univers și 26.8% din tot ceea ce există în Univers - adică materie + energie.

Oamenii de știință fac, totuși, progrese în înțelegerea acestei enigme a Universului; la ritmul în care progresează azi științele și tehnologia, putem spera ca, peste câteva decenii, să știm despre materia neagră mult mai mult decât că ea există, dar n-o putem vedea.

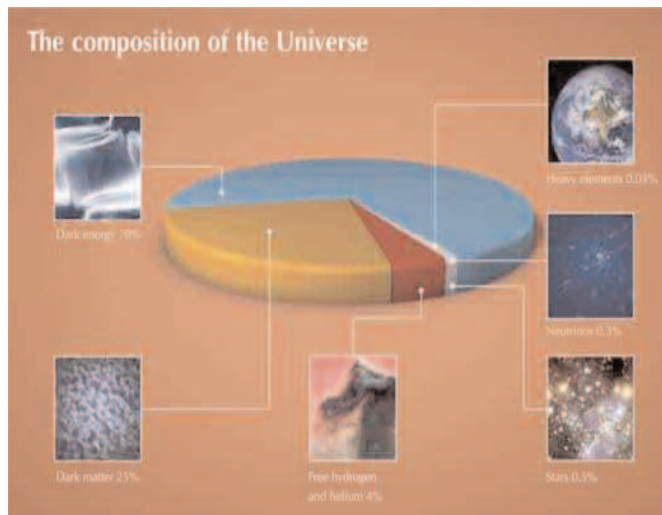

3. Energia neagră

Dar dacă natura materiei negre e departe de a fi înțeleasă, încă și mai stranie este așa-numita energie neagră.

În conformitate cu modelul standard al cosmologiei, aceiași cercetători din cadrul misiunii Planck (vezi mai sus) consideră că, din totalul masă-energie al Universului, 4.9% ar fi materie obișnuită, 26.8% materie neagră și 68.3% en-

ergie neagră. Adică trăim într-un Univers alcătuit, în proporție de mai bine de jumătate, din energie neagră, fără să știm prea bine ce este aceasta.

Energia neagră este definită drept o formă ipotetică de energie, prezentă în tot Universul și care tinde să accelereze expansiunea acestuia. Începând din anii 1990, multe observații indică faptul că Universul se extinde cu o viteză tot mai mare și, firesc, au fost căutate diverse explicații.

Una dintre cele mai larg acceptate azi implică această energie neagră, care - se crede - exercită o puternică presiune negativă, generând o forță de respingere care ar putea explica accelerarea expansiunii Universului. Dar discuțiile despre natura energiei negre sunt, deocamdată, la un nivel exclusiv teoretic; energia neagră nu a fost detectată niciodată, iar dovezile existenței ei sunt indirecte.

Ca și în cazul materiei negre, există teorii care oferă explicații alternative fenomenelor altminteri explicate prin existența acestor chestii negre. Dacă expansiunii Universului i se poate găsi o altă explicație, plauzibilă și poate mai simplă, sau dacă (așa cum susține o altă teorie) expansiunea nici nu are loc, ci este o iluzie determinată de mișcarea relativă a regiunii din spațiu în care ne găsim, față de restul Universului, atunci s-ar putea ca energia neagră să nici nu existe, de fapt. Nu știm nimic sigur, deocamdată.

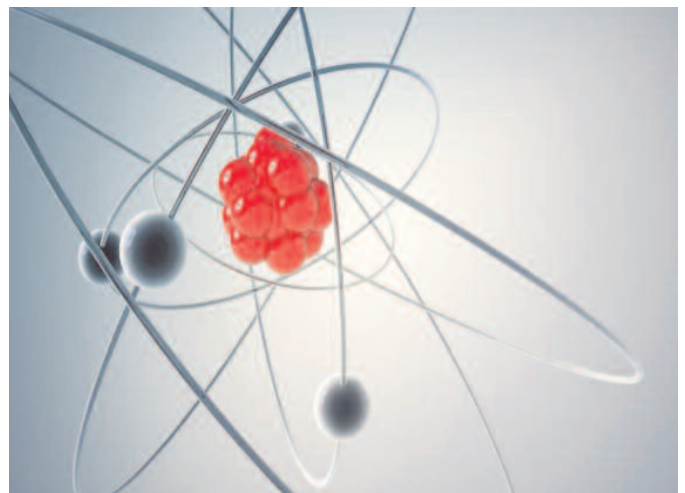
4. Asimetria barionică

E una dintre cele mai săcâitoare (sau fascinante, depinde cum privești problema) enigme ale Cosmosului acest fenomen al asimetriei barionice - dezechilibrul frapant dintre materie și antimaterie. În Universul observabil, cantitatea de materie o depășește cu mult pe cea de antimaterie, deși pare destul de limpede că Big Bang-ul ar fi trebuit să dea naștere materiei și antimateriei în părți egale. Însă dacă ar fi fost așa, atunci particulele de materie și antimaterie s-ar fi anihilat reciproc: protonii și antiprotonii s-ar fi nimiciti unii pe ceilalți, neutronii și antineutronii s-ar fi ciocniți și ei și s-ar fi aneantizat unii pe alții, electronii și antielectronii, întâlnindu-se, s-ar fi redus la nimic. N-ar mai fi rămas, din tot ce crează Big Bang-ul, decât fotoni - cuante de radiație electromagnetică. Evident, nu s-a întâmplat așa; Universul e plin de materie, dar unde este antimateria și câtă este?

Ceva s-a întâmplat; e clar că legile fizicii nu au fost aceleași pentru materie și pentru antimaterie.

Mare, mare enigmă; nici cele mai cuprinzătoare teorii pe care le avem - teoria relativității generale și modelul standard al fizicii particulelor - nu au putut explica până acum acest fenomen tulburător.

Există câteva ipoteze explicative; una dintre ele, de exemplu, sugerează că partea de Univers în care locuim noi este, întâmplător, una cu multă materie și că ar putea exista în alte regiuni, foarte îndepărtate, ale Universului zone unde, dimpotrivă, să predomină antimateria; astfel, problema nu mai este una de dezechilibru între cantitatea de materie și cea de antimaterie, ci una de separare între cele două. Însă e doar o ipoteză și, de fapt, asimetria barionică tot un mister rămâne, pentru moment.

5. Forma Universului

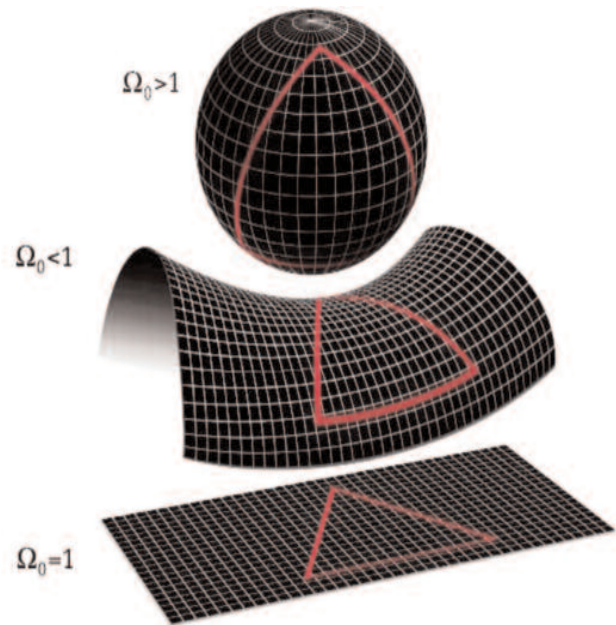
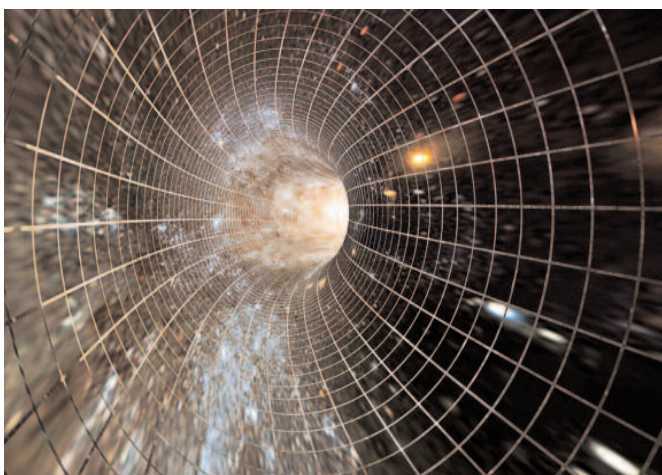
Încă un lucru despre care nu știm nimic sigur, ci doar alcătuim teorii în încercarea de a afla: ce formă are Universul? V-ați întrebat vreodată? Ei, unii s-au întrebat - și continuă să se întrebe - dar un răspuns limpede n-a putut da nimeni până acum. De important, e important; printre altele - vedeți cum toate lucrurile se leagă între ele? - de forma Universului depinde soarta lui viitoare (sau finală, cum vreți să-i spuneți), așa că problema îi interesează în cel mai înalt grad pe aceia care caută să elaboreze scenarii teoretice cât mai plauzibile privitoare la modul în care se va încheia existența Universului (spune-mi ce formă ai ca să-ți spun cum vei sfârși).

Dar până și de vorbit despre asta e extrem de dificil; la scara de necuprins a Universului, discuția despre formă nu se poartă în termeni ca sferă, cub sau alte denumiri de corpuri geometrice pe care le știm și le vedem cu ochii minții, îndată ce li se pomeneste numele; nu, aici se discută despre spațiu topologic, varietate tridimensională, coordonate comobile, geometrie locală, curbura spațiului și alte asemenea noțiuni despre care, probabil, nu pot vorbi în cunoștință de cauză decât vreo câteva sute de mii de oameni din 7 miliarde și mai bine, câți locuiesc pe Terra.

De problema formei Universului se ocupă o ramură a științei numită fizica cosmologică, iar printre specialiștii în această disciplină există diferite puncte de vedere cu privire la chestiunea în cauză.

6. Câte dimensiuni ale Universului există?

Dacă am vorbit, de formă, să vorbim și de dimensiuni: câte dimensiuni există în Univers? Ne-am obișnuit - mă rog, oamenii de știință s-au obișnuit și ne-am luat și noi după ceea ce spun ei - să considere că în Univers totul se petrece în 4 dimensiuni: trei dimensiuni ale spațiului, plus cea de-a patra dimensiune - timpul. De aceea se

și vorbește despre spațiu-timp, sau continuum spațiu-timp. Dar dacă nu sunt numai 4? Dacă sunt mai multe? Câte anume? Le-am putea dovedi experimental existența? Sunt aceste dimensiuni o proprietate fundamentală a Universului sau rezultatul aplicării altor legi ale fizicii? Adevărul e că habar n-avem.

7. Glasul Universului

Așadar, Universul are o formă (oricare ar fi aceea); are și niște dimensiuni (câte or fi) și, mai nou, scoate și un sunet, iar sunetul e la fel de neînțeles pentru noi ca și forma și dimensiunile.

Așa-numitul zgomot spațial (savantii de limbă engleză îl numesc space roar) este un fenomen natural pe care un grup de oameni de știință de la NASA l-a descris recent (2009), după ce a captat niște unde radio venite din spațiul cosmic, pe când încerca, cu ajutorul radiometrului ARCADE, să găsească urme ale căldurii emise de prima generație de stele.

Descris ca un fâșâit sau șuierat puternic, acest "glas al Cosmosului" este de 6 ori mai intens decât ar trebui să fie după calculele oamenilor de știință. Nimeni nu știe de ce este așa și nici care este sursa lui.

Descoperirea acestui fenomen, adăugat pe lista enigmelor Cosmosului în anul 2009, dovedește foarte clar că, pe măsură ce se explică unele dintre enigme, altele se adună. Niciodată nu vom ști totul. Dar cel puțin vom avea mereu ceva de descoperit.

(preluare de pe www.descopera.ro)

Larisa AVRAM
Clasa a VII-a E

Curiozități

- * Lui Walt Disney i-a fost frică de șoareci?
- * Toți președinții Statelor Unite ale Americii au purtat ochelari?

- * Fluturii au simțurile gustative implementate în picioare?
- * În 10 minute un uragan elimină mai multă energie decât tot arsenalul nuclear mondial la un loc?
- * Elefanții sunt singurele animale care nu pot sări?
- * Este imposibil să-ți lingi cotul?
- * Scaunul electric a fost inventat de către un dentist?
- * Ochiul unui struț este mai mare ca creierul său?
- * Un crocodil nu poate scoate limba?
- * În lume există 22 de țări în care peste jumătate din populație este analfabetă. 15 dintre ele se află în Africa.
- * În Mali, copiii petrec, în medie, doar doi ani la școală. Cei mai mulți dintre ei încep să muncească la vârste cuprinse între 10 și 14 ani.
- * Americanii folosesc mai multă apă zilnic trăgând apa la toaletă, decât o fac pentru duș sau alte activități.
- * La 190 litri pe zi, europenii de la oraș folosesc jumătate din apa consumată de americani.
- * Circa 800 milioane de oameni de pe glob nu au acces la apă curată.
- * În Africa, 90% din efortul depus pentru a aduce apă

cade în sarcina femeilor. Femeile și fetele tinere petrec până la șase ore zilnic ca să aducă apa.

- * Un elefant este mai ușor decât limba unei balene albastre.

- * Furnicile nu dorm.

- * De fiecare dată când strănuți, inima ta se oprește pentru o secundă. Apropo de asta, este imposibil să strănuți cu ochii deschiși.

- * Cei cu zâmbete largi și fețe de copii au tendința să trăiască mai mult.

- * Faptul că nu ai prieteni îți poate afecta sănătatea la fel de tare ca fumatul unui pachet de țigări pe zi.

- * Dacă spunei alfabetul fără să vă mișcați buzele sau limba, fiecare literă va suna la fel.

- * Fondatorii Adidas și Puma erau frați.

- * Dacă am lua o bucată de piatră, cât un degetar, dintr-o stea neutronică, nu am reuși să o ridicăm deoarece cântărește peste 100 de milioane de tone.

Ana Alexia BADEA
Clasa a VII-a B

Știați că....?

* Lupii sunt animale carnivore, prădători de elită, care joacă un rol esențial în menținerea viabilității faunei sălbatice și în perpetuarea unor ecosisteme naturale sănătoase, valoroase din punct de vedere ecologic, științific și turistic.

* O haită de lupi este condusă tot timpul de o pereche „alpha”, formată dintr-un mascul și o femelă. Aceștia, inclusiv puii lor, au mai multe priorități în

cadrul
haitei și
sunt
primii
care se
hrănesc.
* Doar
masculii și

femelele puternice se reproduc, orice tentativă din partea celorlalți este pedepsită de ceilalți membri ai haitei.

* Puii de lup se nasc orbi, surzi și cu ochi albaștri. Culoarea ochilor se schimbă în nuanțe de galben- portocaliu la 8 până la 16 săptămâni de la naștere. Există și cazuri în care adulții își păstrează culoarea albastră a ochilor.

* Când ating vârsta de 2-3 ani și ajung la maturitatea sexuală, puii își părăsesc familia pentru a forma noi colonii.

* Un lup își petrece o treime din viața sa mișcându-se.

* Lupii pot atinge viteze de

65 km/h și aleargă folosind degetele, nu întreaga labă, ceea ce îi ajută să se oprească mai repede la nevoie.

* Blana lupului este formată din două straturi - unul

de suprafață, mai aspru, ce protejează animalul de apă și murdărie și unul interior, mai moale, ce se înnoiește anual și are rolul de a izola corpul. Blana lupului cu coamă este lipsită de acest strat inferior.

* Lupii pot ataca și bizoni de 450 kg, dentiția lor foarte puternică fiind principala armă de atac a acestora.

* Pentru ca un pui de lup să învețe să urineze, mama să trebuie să-i maseze burta cu limba caldă.

* Vikingii obișnuiau să bea sângele lupilor și se îmbrăcau cu blana lor pentru a le lua „spiritul” în luptă. De asemenea, dresau lupii și-i foloseau ca parteneri în lupte.

* Chiar și dresați, lupii nu sunt buni „paznici” pentru că au o frică naturală față de necunoscut și se vor ascunde de vizitatori, în loc să latre la ei.

* De regulă, lupii se împerechează pe viață. Ambii sunt părinți devotați și-și păstrează legăturile familiale.

Aryan CIOCÎRLAN
Clasa a V-a D

Utopia religiei unice -New Age

Societatea contemporană se confruntă cu noi sisteme de gândire care se prefigurează în viitoare sisteme de gândire filosofică generatoare de așa-zisele "noi religii".

Fenomenul New Age este unul dintre cele mai complexe fenomene de acest tip.

Originile acestui fenomen sunt discutabile, totuși se pare că a apărut în S.U.A. mai precis la New York în 1875, când s-a înființat Societatea Teosofică condusă de Helena Petrovna Blavatsky.

Trăsătura caracteristică a fenomenului este sincretismul, de aceea este superficială o tratare a lui din punct de vedere particular.

Există însă trei direcții principale din care poate fi abordat fenomenul :

- Istoria Religiilor (originea acestui fenomen fiind în religiile panteiste orientale: budism, hinduism, taoism);
- Misiologia și Îndrumările Misionare (aspecte despre secte și aspecte interconfesionale);
- Istoria Bisericii Universale (unii consideră acest fenomen ca o posibilă religie a viitorului).

New Age-ul nu este o religie cu principii și dogme proprii, ci un cult de mistere. Originile mișcării se pot regăsi în practicile religiilor primitive și ale religiilor de mistere. Este o reîntoarcere la panteism. Este un sistem filosofic, ci nu o religie, trăsătura de bază a acestuia fiind sincretismul, iar sincretismul învâluie în ambiguitate sentimentul religios.

Negăsindu-L pe Dumnezeu, New-Age-ul și-l creează: Homo Noeticus nu mai este creat de Dumnezeu, ci el îl creează pe Dumnezeu.

Odată cu venirea lui Alice A. Bailey la conducerea Societății Teosofice, se petrec mari schimbări: se penetrează sfera politicului, curentul ajunge în Europa; se manifestă primele tendințe rasiste; se înființează Lucifer Publishing Company și Lucis Trust, o sectă satanistă.

În anul 1961, se înființează institutul Esalen, iar în 1962 apare o sectă de nuanță comunistă, ce promovează stilul de viață în comun-Comunitatea Findhorn.

Manualul acestei mișcări este cartea lui Marilyn Ferguson "The Aquarium Conspiracy".

În secolul XX apare fenomenul politico-religios: ecumenismul. Se constituie în 1948 Consiliul Ecumenic al Bisericilor, dar se scoate în evidență că aceasta nu trebuie să devină o supra Biserică.

În cadrul Conferinței Creștine pentru Pace, ecumenismul tradițional creștin este pus în umbră de ecumenismul sintetic globalizator al religiilor necreștine.

În altă ordine de idei, adeptii New Age-ului folosesc drogurile în scopul extazului, dar atingerea stării de comuniune cu divinul nu se face prin droguri, ci prin credință.

Nebazându-se pe o Revelație reală, ci fie pe o imaginație bolnavă, fie pe revelații demonice, New Age-ismul nu este altceva decât o formulă modernizată de păgânism și de spiritism.

Cultul este liber: de la un obiect neînsușit înzestrat cu "forță vitală" până la animale și zei de toate felurile și la adorarea spiritului terestru al Mamei Egeea.

Conceptul de mântuire (creștinism) este umbrat de conceptul de eliberare ce elimină mântuirea obiectivă: Iisus este cel mult un

profet și face din om un Dumnezeu. Omul este propriul său mântuitor.

Cu toate că adeptii New Age-ismului încearcă să găsească unele echivalențe între "religia lor" și religia adevărată - religia creștină, subliniez deosebite fundamentale între principiile celor două:

- Biserica Ortodoxă vorbește despre Mântuire care este obiectivă și subiectivă, pe când New Age-ul vorbește despre eliberarea la care se ajunge numai prin efortul pragmatic al omului;
- cu privire la existența vieții veșnice: Biserica Ortodoxă are în centru Parusia, pe când în New Age-ism viața veșnică nu este decât un simplu popas spiritual până la următoarea reîncarnare;
- în Biserica Ortodoxă urcușul duhovnicesc se realizează prin post și rugăciune, ci nu printr-un extaz neîncetat;
- teofania este arătarea luminii taborice, nu o autoiluminare;
- Liturghia nu este o formă de magie albă, ci o rugăciune, pe când în New Age există magie- magie neagră.

Panteismul New Age-ist învață că noi nu vom muri niciodată, noi revenim sub diferite forme de viață.

În concluzie, New Age-ul nu este o religie, ci o iluzie, deoarece este incredibil cum omul este indus din nou în eroare de cele două minciuni cu care au fost ispitiți Adam și Eva:

- 1- noi nu vom muri niciodată;
- 2- vom fi asemenea lui Dumnezeu (dar fără Dumnezeu).

Prof. Miana POPA

S-a crăpat de ziuă

Muzica și versurile: Pr. dr. Dabu Napoleon Nicolae

S-a cră pat de zi uă cu lu ce feri mari,
 Stăm la porți co pi ii care~ am mai ra mas
 Ne ui tăm prin gar dul de mult a șe zat
 Cri vă țul plez neș te ale noas tre fe țe,
 Dar spe ran ț~ acu ma es te prea de șartă,
 A pă sați de gân dul că la noi în sat,
 Și gaz de lor ca re u șa ne~or des chide,

A por nit co lin da ro mâni gos po dari
 Prin să tu cul nos tru de vre me brăz dat
 Și pri vim la ca sa ca re s~a cră pat
 Dar noi tot pri vi im prin gar dul de bețe.
 Căci în poar ta ca sei a târ nă o treanță
 Cei ce plea c~a fa ră scot tot la me zat.
 Să le go lim trai sta pli nă de co linde,

Ni-ți des chi de u șa ca sa va u răm
 Si vrem a u ra a la fe resti de case
 Doar ză ri~ vom lam pa sau un o pa iț,
 Poa te hor nul ma re no uă ne ves tește,
 Pe ca re~i scris ma re pen tru pre zen tare
 Am por nit pe ca lea pli nă de o măt,
 Ia ră la ple ca re să le u răm tare:

12

Căci S-a năs cut Dom nul și vi-L cu vâ n tăm.
 Ca re~a cum stau tris te cu o bloa ne trase,
 Să tra gem nă dej de ca nu s~a go lit.
 Că in că în ca să cre știn lo cu iește.
 Că a ceas tă ca să es te de vâ n zare.
 Să gă sim o ca să cu al nos tru port.
 COLIN DA ro mâ neas că nu e de vâ n zare.

CUPRINS

- 3** Editorial
- 6** Invitatul revistei
- 7** Caligrafii pe zăpadă
- 12** Din viața școlii
- 13** Didactica
- 25** In memoriam - anul Shakespeare
- 50** Hoinăreli pe hărți și-n cărți
- 55** Curiozități și enigme
- 62** Cultură și spiritualitate

Clasa a VIII-a E

Interpretarea ezoterică a unor basme românești

Competența de comunicare și importanța ei în predarea limbii și literaturii române

CUPRINS

- 3** Editorial
- 5** Performața anului
- 7** La aniversare
- 12** Ecouri
- 13** Caligrafii
- 25** Premii Eminescu
- 50** Din viața școlii
- 55** Didactica
- 62** In memoriam